https://t.me/caferilikcom
www.caferilik.com

Kevser Suresi

Rahman Rahim Allah'ın Adıyla

Şüphesiz biz, sana Kevser'i verdik.
Şu hâlde Rabbin için namaz kıl ve tekbir
alırken, namazda ellerini boğazına kadar kaldır.
Doğrusu asıl soyu kesik olan, sana kin duyandır.

https://t.me/caferilikcom
www.caferilik.com

Türkiye Caferileri Sitesi

ABD'NİN YENİ ORTADOĞU PROJESİ

HİZBULLAH – İSRAİL SAVAŞI

Üstad Muhammed Mehdi Asifî

Tercüme:

Vahdettin İnce

KEVSER

https://t.me/caferilikcom

www.caferilik.com

https://t.me/caferilikcom
www.caferilik.com

Türkiye Caferileri Sitesi

Kevser Yayınları: **108**

Eserin Orijinal Adı:
el-Va'du's-Sadık Delalatun ve Durusun
An İntisari Hizbillah Ala İsrail

(Çeviride kitabın 1427 hicrî kamerî tarihli Dünya Ehlibeyt Kurultayı tarafından yayınlanan 1. basımı esas alınmıştır.)

Dizgi ve Mizanpaj:
Kevser Yayıncılık

Tashih & Tatbik:
Musa Güneş

Kapak Tasarım:
Kevser

Baskı:
Selin Matbaacılık

1. Baskı: Nisan 2007

ISBN: 978-975-6640-89-0

Adres:
Kevser Basın Yayın Ltd. Şti.
Horhor Cad. Eren Apt. No: 78/3
Fatih – İSTANBUL
Tel: (0212) 534 35 28 Fax: 631 36 01

https://t.me/caferilikcom
www.caferilik.com

Türkiye Caferileri Sitesi

İçindekiler

Önsöz 6
Giriş 12
Hizbullah'a Karşı Savaş İlan Eden İsrail'in Planı 16
Hizbullah'ın Eyleminin Meşru Dayanakları 16
Hizbullah Eyleminin İslâmî ve Askerî Açıdan Değerlendirilmesi 17
İsrail Şımarıklığı ve İsrail'in Planı 18
Büyük Hayal Kırıklığı 20
Amerika'nın İki Planı 22
Hizbullah'ın Silahsızlandırılmasına ve İran'ın Nükleer Programının Durdurulmasına İlişkin Amerikan Planı 22
Zaferi Kimden İstemeliyiz? 28
1- Zafer, Allah Katındandır 29
2- Allah, Kalabalık Bir Gruba Karşı Az ve Zayıf Bir Gruba Yardım Eder 30
3- Allah, Emrinde Galip Olandır 31
4- Allah'ın Müminlere Zafer Vaat Etmesi 32
5- Zaferin Şartları 33
6- Zafer Yolunda Arınmak 37
İslâmî Direniş 44
1- İman 45
2- Bilinç 46

https://t.me/caferilikcom
www.caferilik.com

3- Güç ve Örgütlenme 49
Direniş ve Diplomatik Görüşmeler Arasında 54
Arap Rejimlerinin Tutumu 58
Rejimlerle Dünya Emperyalizmi Arasındaki İlişkiler 60
Takınılacak Tavır ve Çözüm 62
Gözlem, Denetim ve Bilinç 64
Korku Duvarını Yıkmak 65
Pozitif Muhalefet 65
Ortadoğu'ya İlişkin Yeni Amerikan Projesi 68
Yeni Ortadoğu 68
Şiî Hilâli 69
İsyan Üçgeni 71
İsyan Üçgenini Çökertmek İçin Amerika'nın Kullandığı Argümanlar 73
Güvenlik Konseyi 78
Hizbullah'ı Nasıl Ödüllendirdik? 82
Medya Çarpıtması 88
Mezhepsel veya Etnik Tarafgirlik Engeli 92
Müslümanların Yardımına Koşmak 96
Savaşta Sükûnet ve Kendini Üstün Görme 100
Hizbullah'ın Zafer Nimetine Karşı Görevi 107

https://t.me/caferilikcom
www.caferilik.com

Türkiye Caferileri Sitesi

Önsöz

Evrensel müstekbirlik (emperyalizm), kirli amaçlarını ger-çekleştirmek için, elli sene öncesinden, Ortadoğu'nun kalbine "İsrail" adında gayrimeşru, gasıp bir rejimi saplamıştır. Bu rejim, ilk gününden bu yana temellerini katliam, kan dökme, talan, korku ve dehşet estirme gibi unsurlara dayandırmıştır. Bu rejimin kurulması, Batı'nın bir milyarı aşkın Müslüman dünyayı aşağılamasının bir göstergesidir ki, İslâm dünyasının mensuplarının milyonlarcası Arapça konuşmaktadır.

Bu kanser tümörüne, dünya emperyalizminin bu gayrimeşru çocuğuna karşı genelde İslâm âleminde, özelde Arap dünyasında geniş çaplı bir direniş gerçekleşmiştir. Üzülerek belirtelim ki bu direniş, askerî ve siyasî zayıflığa ve çöküşe dönüşmüştür. Bunun neticesinde Arap dünyasından İsrail'i doğal bir varlık olarak kabul etmeye, meşruluğunu tanımaya yönelik açık söylemler dile getirilmeye başlamıştır.

Buna karşılık İsrail, saldırganlığından, düşmanca tutumundan, Filistin'e ve komşu ülkelere yönelik mütecaviz politikasından en küçük bir ödün vermemiştir. Bundan dolayı A-rap dünyasına hâkim olan çöküş ve karamsarlık ruhu, ayrıca İsrail'in gücünü gözlerinde büyütmeleri, Arap rejimlerini doğ-rudan yüzleşme meydanını terk ederek köşelerine, inzivaya çekilmeye sevk etmiştir.

İşte bu derin gaflet zamanında, "Hizbullah" ismiyle küçük bir grup ortaya çıktı. Lübnanlıydılar. Altı sene önce İsrail'i Güney Lübnan'dan kovmuş, çekilmek zorunda bırakmışlardı. Bu sene, yani hicrî 1427, miladî 2006 tarihinde de İsrail'e karşı tam otuz üç gün süren kanlı bir savaşta parmak ısırtan bir direniş gösterdiler. Tarihte eşine rastlanmayan

https://t.me/caferilikcom
www.caferilik.com

türden bir çarpışmaya imza attılar. Bu zaman zarfında, namı bütün dünyayı kaplamış, hatta teçhizat ve donanım bakımından dünyanın üçüncü büyük ordusu olarak kabul edilen Siyonist rejime karşı, akıllara durgunluk veren bir mücadele sergilediler. Bunun yanında Siyonist ordu, Amerika ve İngiltere'den büyük destek de görüyordu.

Neticede bu kahramanlar, düşmanı geri çekilmek zorunda bıraktılar. Böylece bütün dünyayı hayrete düşürerek herkesin hayranlığını kazandılar.

Bu son savaşta İslâmî Direniş'in (Hizbullah), İsrail'e karşı kazandığı bu zafer, İsrail ordusunun efsanesini yerle bir et-miş, yenilmezlik unvanını ayaklar altına almıştır. Nitekim Müs-lümanların umutlarını da yeniden yeşertmiştir.

Bölgedeki hadiselerin seyri değiştiği gibi, İsrail ile reel durumdan hareketle normal ilişkiler kurup varlığını kabul et-me eğiliminde olan bazı Arap yönetici ve rejimlerinin, ruhsal hezimetin ifadesi olan politikaları da bir utanç vesikası olarak belirginleşmiştir. İşte bu Arap yönetici ve rejimlerinin tutumları, İsrail ordusunun yenilmezlik unvanından kaynaklanıyor-du.

Lübnan'da bir grup Hizbullah gencinin eliyle gerçekleşen bu büyük hadise, uzun bir durum değerlendirmesi yapmamızı, medeniyet ve kültür köklerine inip ortaya çıkarmamızı, böylece kazanılan bu psikolojik üstünlüğü derinleştirip tüm İslâm dünyasını kaplayacak şekilde yaygınlaştırmamızı gerektirmektedir.

Hiç kuşkusuz Lübnan İslâmî Direniş'i, hem bir direniştir, hem de bir kültürdür. Biz medeniyet, siyaset ve cihat tarihimizdeki bu kültür ve direniş ruhunu, şehitlerin efendisi İmam Hüseyin'in (a.s) devriminden, onun etrafındaki cihat kafilesinin, ehlibeytinin ve ashabının tarihimizin ilk dönemlerinde sergiledikleri mücadelelerinde gözlemliyoruz.

Bu direniş, bu bilinç, bu kültür ve bu fedakârlık, işte bu köklerden doğmuş, bu rabbanî mektepte biçimlenmiş, rabbanî metot ve kültür doğrultusunda serpilip gelişmiştir.

https://t.me/caferilikcom
www.caferilik.com

Hizbullah'ın zaferini değerlendirirken, bugüne kadar Filistin'de Allah yolunda cihat edenlerin sergiledikleri büyük fedakârlıkları, Filistin caddelerinde kendiliğinden oluşan İslâ-mî halk İntifada'sını da unutmuyoruz.

Dünya Ehl-i Beyt Kurultayı, Hizbullah'ın "el-Va'du's-Sadık=Gerçekleşen Vaat" harekâtında gerçekleştirdiği büyük za-ferden çıkarılan dersleri İslâm ümmetine sunarken; ümmetin, fedakârlık, hareket, serdengeçtilik ve iman örnekleriyle dolu ta-rihini yeniden gözden geçirmesini, bugünüyle geçmişi arasın-da sağlam bir bağ kurmasını, direniş kültürünü kökleştirmesi-ni; birçok Müslüman yöneticinin, psikolojik ve siyasî yenilginin maalesef uzun bir dönemden beri yol açtığı İsrail'e karşı ruhsal hezimet hâlini bertaraf etmesini amaçlamaktadır.

Ümmet, Allah'ın kitabından ve Resulullah'ın (s.a.a) Ehl-i Beyt'inden kaynaklanan bir siyasal bilince ve cihat kültürüne sahiptir. Fedakârlık, serdengeçtilik ve iman örnekleriyle dolu aydınlık bir tarihi vardır. Böyle bir ümmet, İsrail'i tanımayı kabul edemez. Koskoca İslâm âleminin değişik bölgelerindeki kimi rejimlerin, siyasal oluşumların öngördükleri ilişkileri normalleştirme politikasını, bu ümmet hazmedemez.

Bu kitapçığın müellifi Ayetullah Şeyh Muhammed Mehdi Asifî'ye şükranlarımızı sunuyoruz. Yazabilen herkesin, bu zaferin anısının diri tutulması için bir şeyler yazması için çağrıda bulunuyor ve bu konuda gönderilecek çalışmaları yayınlamaya hazır olduğumuzu da buradan ilan ediyoruz.

Dünya Ehl-i Beyt Kurultayı
Kültür Bölümü

https://t.me/caferilikcom
www.caferilik.com

“Fitne ortadan kalkıncaya ve din tamamen Allah’ın oluncaya kadar onlarla savaşın! Son verirlerse, şüphesiz ki Allah onların yaptıklarını çok iyi görür. Eğer yüz çevirirlerse, bilin ki Allah sizin sahibinizdir. O, ne güzel sahip ve ne güzel yardımcıdır!”

Enfâl, 39–40

https://t.me/caferilikcom

Giriş

Hizbullah, beş hafta süren ve İsrail'in kara, hava ve deniz silahlarını kullandığı, ileri askerî imkânlarını seferber ettiği çetin bir savaşta İsrail ordusuna karşı kahramanca direndi. Buna karşılık İsrail, onca imkânına rağmen bu süre zarfında gerçek anlamda bir askerî ilerleme sağlayamadı.

Otuz üç gün savaşı; Arap rejimlerinin İsrail ordusu ile ilgili olarak sahip oldukları izlenimin, korkunç gücünün, büyük imkânlarının ve askerî yeteneğinin, gerçekte İsrail'in oluşturduğu hayalî bir efsaneden ve bazı Arap rejimlerinin yaşadıkları ruhsal hezimetin ürünü yılgınlığın sebep olduğu mev-hum bir kuruntudan başka bir şey olmadığını gözler önüne sermiştir.

Bu efsanenin gerisinde İsrail'in ve emperyalistlerin yalan propagandaları vardır. İsrail'in çok iyi kullandığı, tamamen yalan ve uydurmaya dayanan psikolojik savaş olgusuna dayanmaktadır.

Hizbullah gençlerinin, İsrail ordusuna karşı giriştikleri bu son savaş, İsrail'in askerî mekanizmasındaki zayıf noktaları ve büyük gedikleri de gözler önüne sermiştir.

Kuşkusuz insanın, düşmanını küçümsemesi, önemsememesi, dikkate almaması, onu dikkatle izlememesi, ona karşı tedbirli olmaması büyük bir hatadır...

Ama insanın, düşmanından ürkmesi, onun karşısında psikolojik hezimet yaşaması, kendini aciz ve zayıf görmesi de bü-yük bir hatadır.

Hizbullah, küçük ve imkânları sınırlı bir ülkede, sınırlı silahlara sahip, sınırlı donanımla, sınırlı malî ve medya imkânlarıyla gerçekleşen sınırlı bir direniştir. Buna rağmen

https://t.me/caferilikcom

tek başına "yenilmez ordu" efsanesini yerle bir etmiştir. Bütün mo-dern donanımına ve sınır tanımayan vahşetine rağmen İsrail ordusu, Hizbullah'a karşı gerçek bir askerî zafer kazanamamıştır.

İsrail, İslâm âleminde ve Arap dünyasında bir efsaneden ibaret askerî heybetini yeniden etkin kılmak için girişimlerde bulanacaktır. Ama boş bir çabadan öteye gitmeyecektir bu girişim.

İsrail'in Güney Lübnan'da ve pratik hayatta kaybettiği prestij, vehim menşeli ve yalan propagandalarla ve de psikolojik savaş oyunlarıyla telafi edilecek gibi değildir çünkü.

Hizbullah ile İsrail arasında meydana gelen kanlı savaş, İslâm Dünyası-İsrail veya Arap-İsrail mücadelesinde yeni bir aşamanın ilanıdır.

Direniş ile İsrail arasında yaşanan yüzleşmede kendine özgü ikinci bir sıçrama niteliğindedir.

Birinci sıçrama; İsrail'in, Hizbullah'a karşı koymaktan aciz olduktan sonra Güney Lübnan'dan çekilmesi şeklinde ger-çekleşti.

İkinci sıçrama ise, İsrail'in, Hizbullah ile karşılaşmasının neticesinde ağır bir yenilgi alması şeklinde belirginleşti. Bu yüzleşmede Hizbullah, İsrail'in güvenlik engellerini delmeyi, iki İsrail askerini esir almayı ve sekiz askerini de öldürmeyi başardı.

İsrail ise, Hizbullah'a karşı giriştiği beş haftalık savaş süresince gerçek anlamda bir askerî başarı elde edemedi.

İsrail'e karşı yürüttüğümüz medeniyet ve askerî mücadele kapsamında gerçekleşen bu büyük hadisenin önemine binaen, inşallah, beş hafta savaşının içerdiği dersleri ve işaretleri özetleyen bir çalışma gerçekleştireceğiz.

Kuşkusuz bunlar; askerî, medya ve siyasî konumumuz a-çısından; Amerika, İsrail ve Güvenlik Konseyi ile ilişkilerimiz bağlamında, Arap rejimlerinin konumlarını belirlemede, büyük İslâm ümmetiyle ve çağdaş İslâmî hareketle ilişkilerimizin mahiyetinin belirginleşmesinde bize büyük yararlar sağlayacaktır.

İleriki sayfalarda, bu büyük tarihî olayın kapsadığı bir de-met değerlendirme, ibret dersleri, işaretler ve düşünce-ler göreceksiniz.

Muhammed Mehdi Asifî

Necef-i Eşref

Recep 1427 hicrî

Hizbullah'a Karşı Savaş İlan Eden İsrail'in Planı

Hizbullah'ın Eyleminin Meşru Dayanakları

Sorun, İsrail'in güvenlik duvarlarının Hizbullah gençleri tarafından yiğitçe bir operasyonla aşılması, Siyonist rejimin sekiz askerinin öldürülüp iki tanesinin de esir alınması şeklinde başladı.

Hizbullah'ın, güvenlik duvarlarının aşılarak, bazı askerlerin öldürülüp, bazılarının da esir alınmasına ilişkin olarak i-lan ettiği gerekçe, uluslararası yasalar açısından bu cesur eylemi haklı kılacak nitelikteydi. Çünkü İsrail hapishanelerinde Hizbullah'ın bazı mensupları rehin tutuluyordu. İsrail, bunları Lübnan topraklarından kaçırmıştı.

Uluslararası yasalara göre bunlar rehine idiler ve esir sayılmazlardı. Bu yüzden Hizbullah'ın, rehinelerini İsrail hapishanelerinden kurtarma hakkı vardı. Çünkü uluslararası örgütler bunların haklarını talep etme hususunda yetersiz ve etkisiz kalıyorlardı.

Dolayısıyla Hizbullah, Siyonist rejimin bazı askerlerini e-sir alarak İsrail zindanlarındaki rehinelerini kurtarmayı amaçlıyordu.

Uluslararası yasalara göre Hizbullah, İsrail zindanlarında rehin tutulan mensuplarını kurtarmak için bir yol bulamadığı sürece böyle bir hakka sahipti.

Hizbullah, İsrail'in eline bölgede savaş ateşini tutuşturmak için bir köz vermemek maksadıyla, daha ilk günden bu gerçeği tüm dünyaya ilan etti.

Hizbullah Eyleminin İslâmî ve Askerî Açıdan Değerlendirilmesi

Eylem gerçekten de cesurcaydı. Pozitif veya negatif yönden meseleyle ilgilenen herkes, bu eylemin değerini biliyor, takdir ediyordu. İslâmî ve askerî açıdan olmak üzere iki büyük değer ifade ediyordu. Bu iki husus üzerinde durmamız da bu yüzden bir zorunluluktur.

Birinci Değer: Bu eylem, Hamas hareketinin, İsrail saldırılarının durdurulmasına ilişkin Müslümanlara yönelik yardım çağrılarına bir cevaptı. Çünkü İsrail saldırıları artık barbarca bir nitelik kazanmıştı.

İsrail, şehirlere saldırıyor, insanların evlerine pervasızca gi-riyor, parlamento üyelerini ve bakanları kaçırıyor, Filistin şehirlerinin üzerine bomba yağdırıyordu. Bir tek İsrailli esire karşılık… Hamas ise, esir aldığı bu bir tek askere karşılık, İsrail zindanlarındaki binlerce Filistinli rehine içindeki çocukların ve kadınların serbest bırakılmasını istiyordu.

Buna karşılık İsrail, tek bir İsrailli esir uğruna, bütün uluslararası kriterleri, hatta orman yasasını bile çiğneyen bu barbarca saldırıları düzenledi… Hem de Araplığın, Müslümanlığın ve insanlığın (bazı İslâmî tepkileri istisna tutarsak) derin suskunluğuna boğulan uluslararası atmosferde acımasızca bir saldırı.

Bu bakımdan Hizbullah'ın işgal edilmiş Filistin sınırlarına yönelik olarak gerçekleştirdiği bu yıldırım harekâtı, Hamas hareketinin İslâmî yardım çağrısına İslâmî vicdanın bir cevabı niteliğindeydi.

Büyük İslâm ümmeti çerçevesinde ve dostluk olgusu bağlamında ifade ettiği önem itibariyle bu noktayı, inşallah eylemin içerdiği dersler kapsamında ele alacağız.

İkinci Değer: Korku duvarı ve Siyonist rejimin oluşturduğu dehşet atmosferi yıkıldı. Çünkü İsrail, askerî gücünün çok çok üstünde (mevhum) bir askerî heybet ve ürkütücülük oluşturmuştu. Bu heybet ise, bir yandan İsrail'in ve Batı'nın askerî ve siyasî propagandasının ürünüydü. Bir yan-

dan da İsrail'den korkan Arap rejimlerinin zayıflığının pekiştirdiği psikolojik hezimet ruhundan doğuyordu.

İsrail de bu mevhum askerî heybetine; Arap rejimlerine istediği şartları kabullendirme, ortamı normalleştirme ve ken-disiyle ilişki kurulmasını sağlama, Ortadoğu'daki varlığını meş-rulaştırma görevi veriyor.

Bu safta, bazı zayıf kişilikli ve psikolojik olarak hezimete uğramış Müslüman çevreler de yer alıyordu.

Hizbullah'ın bu cesur eylemi, öyle yiğitçe bir atılımdı ki, İsrail ordusunun heybetini kırdı. Kesin bir kanıtla bu ordunun mağlup edilmesinin mümkün olduğunu gösterdi ve İsrail ordusunun açıklarını gözler önüne serdi... Bu eylemi ise, kalpleri Allah'a imanla dolu, Allah'ın vaadine ve yardımına güvenen Hizbullah gençleri, sınırlı insan ve silah imkânıyla, ama Allah'a yönelik sınırsız bir iman ve güvenle gerçekleştirmişlerdi. Bu da her türlü övgü ve yüceltilmeyi hak eden ikinci bir değer noktasıdır.

İsrail Şımarıklığı ve İsrail'in Planı

Fakat İsrail, bu meydan okumayı; büyüklüğünü, askerî heybetini bölge ve dünya ölçeğinde yaralayan bir hareket olarak kabul etti. Bunu, bir Hizbullah saldırısı ilan etti ve Lübnan'ı da bu eylemden sorumlu tuttu. Derken bütün Lübnan'a yönelik geniş çaplı bir saldırı başlattı. Hizbullah'a ve Lübnan'a savaş ilan etti.

Böylece bu eylem, bir anda Hizbullah'a karşı başlatılmış geniş çaplı ve çetin bir savaşa dönüştü. İsrail bu savaşta kara, deniz ve hava kuvvetlerini kullandı. Amacı aşağıdaki hedefleri gerçekleştirmekti:

1- Hizbullah'a öldürücü bir askerî darbe vurmak ve Hizbullah adına bundan böyle Lübnan'da bir varlık emaresi bırakmamak. Bu, İsrail'in arzu ettiği gibi, dünyanın her tarafındaki İslâmî harekete de bir ders olacaktı.

2- Daha önce yaptığı gibi Lübnan'ı askerî olarak işgal etmek; böylece askerlerini çekmek için, Hizbullah'ı silahsızlandırmak, uluslararası kamuoyunda ve Lübnan'da onu ya-

sadışı terörist bir milis grubu olarak ilan ettirmek gibi Lübnan'a ağır şartları kabul ettirmek.

3- İslâmî Direniş'in (Hizbullah), İran ve Suriye ile bağlantılı olduğunu ilan etmek, böylece bu iki ülkeyi Hizbullah'ın faaliyetlerinden sorumlu tutmak, buradan hareketle İra-n'ı ve Suriye'yi vurmak, neticede İran'ı nükleer programından vazgeçirmek, Suriye'yi de Amerikan siyasetine boyun e-ğenler kulübüne girmeye mecbur etmek. Nitekim bundan önce, bölgede Amerikan nüfuzunu reddeden ülkelerin safında yer alan bir rejim, boyun eğmek zorunda bırakılmıştı. Söz konusu rejim, bir uçak kazasında ölen Amerikalılara karşılık milyarlarca dolar tazminat ödemek zorunda kalmıştı. Oysa yüce Allah'ın; Hindistan, Pakistan, Afganistan, Bangladeş ve Afrika'daki aç Müslümanlara tahsis ettiği Müslümanların bey-tülmalindeki bu paralar, bu ilkelerdeki yüz milyondan fazla yoksul Müslüman'a aitti ve bu rejimin, uçak kazasında ölen Amerikalıların tazminatı olarak ödediği bu milyarlarca dolarda, bu yoksul Müslümanların hakkı vardı.

4- Ortadoğu'nun haritasını aşağıdaki esaslara göre yeniden çizmek:

a) İsrail işgalini kabul etmek.

b) Arap-İsrail ilişkilerini normalleştirmek; İsrail'le siyasî, askerî ve ticarî ilişkilerin kurulmasını sağlamak, İsrail'in bölgedeki işgalci konumunun meşruluğunu onaylatmak.

c) Bölgedeki Amerikan işgalini ve egemenliğini kalıcı kıl-mak.

d) İsrail'e karşı yürütülen direnişe son vermek.

Bu savaşın genişlemesinde, Amerika'nın payı büyüktü. Lübnan'ın bütün altyapısını tahrip etmesi ve insanların evlerini başlarına yıkması için İsrail'in dizginlerini tamamıyla serbest bırakmış; müzakere masasına daha güçlü oturması için İsrail'e, Hizbullah'a karşı askerî bir zafer kazanmadan Güvenlik Konseyi'nden yapılan tüm ateşkes çağrılarını ve buna ilişkin planları anında reddetme imkânı tanımıştı.

Lübnanlılar her şeyi unutabilirler; ama evleri İsrail'in füze, bomba ve patlayıcı yağmurları altında iken, evleri başlarına yıkılırken ve Güvenlik Konseyi ateşkes kararı almak için oturumlar düzenleme girişiminde bulunurken, Amerika ve İngiltere'nin böyle bir karara karşı çıkmalarını, veto haklarını kullanmalarını unutamazlar.

Lübnan hükümetinin Amerika'ya yönelik öfkesi o raddeye varmıştı ki, Amerikan Dışişleri Bakanı Reis'i Beyrut'ta karşılamayı reddetti. Eğer Lübnan hükümeti, Lübnan'da insanlığa karşı işlenen bu korkunç felaket karşısında Amerikan ve İngiliz hükümetlerinin tutumunu unutursa, gerçekten kötü bir hafızaya sahip olduğu ortaya çıkar.

Amerika, Lübnan'ın tamamen yerle bir edilmesi pahasına da olsa, İsrail'in pratikte askerî bir zafer kazanması için ısrarcıydı. Böylece diplomatik görüşmelerde İsrail, Hizbullah'a karşı daha güçlü kozlara sahip olacaktı.

Büyük Hayal Kırıklığı

Ama yüce Allah, İsrail'in hayal kırıklığına uğramasını dilemişti. Zaten O'nun dilemesinin gerçekleşmesini engelleyecek kimse yoktur. Allah, İsrail'in, askerî, siyasî ve propaganda alanlarında (gayrimeşru olarak) doğduğu günden bu yana en büyük zorlukla karşılaşmasını irade etmişti. Sonunda İsrail, istemeden ateşkes kararını kabul etti; İsrail toplumunu şok eden korkunç askerî hezimetin alanının daha da genişlememesi, Hizbullah'ın ani baskınları karşısında şoka giren askerlerinin ve subaylarının yaptığı açıklamalar, gazetecilere anlattıkları ve yaşadıkları dehşeti gözler önüne seren demeçleri karşısında dünyaya daha fazla rezil olmamak için…

Amerika'nın İki Planı

Hizbullah'ın Silahsızlandırılmasına ve İran'ın Nükleer Programının Durdurulmasına İlişkin Amerikan Planı

Bölgede İsrail'in yaktığı savaş ateşinde Amerika'nın rolü büyüktür. Lübnan'da Hizbullah'a karşı başlatılan bu savaşın tek sorumlusu İsrail değildir.

Dolayısıyla Siyonist halkın, bu savaşın ilan edilmesinden dolayı liderlerini hesaba çekmesi; beşerî kayıpları, İsrail ordusunun bu savaşta uğradığı utanç verici maddi ve manevi yıkımı sadece liderlerine yüklemesi boş ve anlamsız bir yaklaşımdır.

Siyonist halkın, bu savaş kararının alınmasında sadece liderlerini sorumlu tutup hesaba çekmesi boş ve anlamsızdır diyorum; çünkü savaş kararı, İsrail'in kendi başına aldığı bir karar değildir. Bilakis bu, bir Amerika-İsrail ortak kararıdır. Önce aralarında anlaşıp karara bağladılar, sonra uygulamaya koydular.

Ayrıca savaşın uzamasının ve savaş esnasında Güvenlik Konseyi'nin aldığı ateşkes kararlarının reddedilmesinin sorumlusu da Amerika'dır.

Çünkü Amerika, bu savaşta İsrail'in büyük bir zafer kazanacağını bekliyordu. İsrail yenilgilerinin halkalar hâlinde bü-tün insanların gözlerinin önünde sökün etmesini elbette beklemiyordu.

Amerika ateşkes kararını reddetti, böylece o ve İngiltere, Lübnan'ın altyapısının İsrail hava saldırılarıyla tahrip edilmesinin sorumluluğunu üstlendiler. Onların beklentileri, savaş ve tahribin ilerleyen aşamalarında İsrail'in siyasî-

askerî planını gerçekleştirmesiydi. Önceki bölümde sözünü ettiğimiz bu çift yönlü emperyalist planın iki belirgin noktası vardır:

1- Hizbullah'ın silahsızlandırılması.

2- İran'ın nükleer programının durdurulması.

Amerika'nın çabası, Hizbullah'ı silahsızlandırmaya yönelikti. Bunu, Güvenlik Konseyi aracılığıyla, Lübnan, Suriye ve İran üzerinde siyasî ve ekonomik baskılar kurmak suretiyle, son olarak da İsrail'i Hizbullah'a saldırtarak gerçekleştirmek istiyordu.

Amerika çok kere İran'ın barışçı nükleer programından büyük rahatsızlık duyduğunu ve buna karşı olduğunu ifade etmişti... Aynı şekilde Amerika, eğer İran'ın nükleer programı Güvenlik Konseyi veya uluslararası siyasal ve ekonomik baskılar aracılığıyla durdurulmasa, İsrail veya Amerikan askerî gücünün, ne pahasına olursa olsun İran'ın nükleer programını vurmak üzere devreye gireceğini şu veya bu şekilde ilan etmişti. Amerikan liderliğinin dünya kamuoyunun, Amerikan kamuoyunun, Amerika'nın müttefiki olan ülke ve örgütlerin muhalefetini görmesine rağmen, bu tehdidin uygulama aşamasında akıllıca olmayacağının ortada olmasına rağ-men, herkesten önce Amerika ve İsrail'in bunda büyük zararlar göreceğinin gün gibi aşikâr olmasına rağmen Amerika kararlı görünüyordu.

Peki Amerika'nın Hizbullah'ın silahından ve İran'ın nükleer programından bu denli rahatsız olmasının asıl sebepleri neydi?... Gerçekten hayreti gerektiren bir meseledir bu... Ve üzerinde durup düşünmeye değer... Bu meselenin Amerikan stratejisiyle bir irtibatı olsa gerektir. Amerika bu meseleyi, Ortadoğu'ya ilişkin planına yönelik büyük bir tehdit olarak algılamış olmalı. Öyle ya, bu denli geniş Amerikan ilgisinin ve bu derece yüksek bir duyarlılık sergilenmesinin bir sebebi olmalı.

Öyleyse bu iki nokta üzerinde bir nebze duralım. Aslında uzun uzun düşünmeyi gerektiren hususlardır bunlar. Sadece Hizbullah ve İran için değil, bilakis bütün Müslümanlar

için üzerinde durup düşünmeyi gerektiren öneme haizdir. Çünkü meselenin, İslâm âleminin kalbi mesabesindeki Ortadoğu'ya ilişkin Amerikan stratejisiyle ilgisi vardır:

Birinci Husus: Hizbullah'ın silahı hakikaten bir güçtür. Amerika da bu gücün bölgede, İsrail'in yanı başında mevcut olduğunun bilincindedir. Bu, birinci hakikat…

İkinci olarak da, bu kuvvetin, kendisinin iradesine boyun eğmediğinin ve Amerikan dışişlerinin bölgeye ilişkin siyasetinin belirlediği uluslararası kırmızıçizgileri dikkate almadığının bilincindedir. Bu da ikinci hakikat… Ki İsrail ve Amerika'nın bundan habersiz olması düşünülemez.

Amerika ise, bölgede kendisine boyun eğmeyen bir güce tahammül edememektedir. Öyle ki, akla uygun olsun olmasın her yolu deneyerek bu gücü ortadan kaldırmaya çalışır.

Evet, Hizbullah, bölgedeki birçok Arap örgütü ve rejiminin aksine Amerikan nüfuzunun dışında bir harekettir; başkaları gibi Amerika'nın avucunun içinde değildir.

İkinci Husus: İran'ın nükleer faaliyetleri amacına ulaşmak üzeredir. Bu sayede İran, yüksek elektrik enerjisi elde etmek üzere nükleer enerjiden yararlanabilecek… Bu ise, Amerikan iradesine boyun eğmeyen bir ülkenin ileri teknoloji ve bilimsel güce sahip olması demektir. Amerika ise, dünyada kendisinin iradesine boyun eğmeyen bir teknoloji ve bilim istememektedir… Sorunun özü budur işte. Eğer İran şu veya bu şekilde Amerikan nüfuzu altında olsaydı, Hindistan ve Pakistan gibi Amerika'nın kırmızıçizgilerine bağlı kalsaydı, askerî amaçlar için dahi olsaydı, Amerika bu programı engellemeye çalışmazdı.

Ancak Amerika çok iyi biliyor ki İran, kendisinin avucunda değildir… O hâlde ileri teknolojiye sahip olmaması gerekir.

Amerika, İsrail aracılığıyla Hizbullah'ı ve İran'ı birlikte vurmayı; Hizbullah'ı silahsızlandırmayı, İran'ın da nükleer alt yapısını tahrip edip durdurmayı istedi. Ama Allah'ın dilemesi, Amerika'nın istediğinden farklıydı. İsrail bu savaşta yenildi. Beş milyar dolar zarara uğradı. Ordusundan çok sa-

yıda kayıp verdi. En önemlisi, 1967 yılında gerçekleşen Altı Gün Savaşı'ndan beri edindiği askerî heybetini yitirdi.

Söz konusu savaşta İsrail, Arap rejimlerini yenilgiye uğratmış, Arap rejimleri bu savaşla birlikte İsrail karşısında perişan olmuşlardı.

Amerika, bölgede kendisine boyun eğmeyen bir teknoloji de istemez, bir kuvvet de istemez. Daha doğrusu bütün dünyada böyle bir şeyi görmeye tahammül edemez. Sovyetler Birliği'nin çökmesinden sonra dünyada tek güç olarak kalmayı amaçladığı ve "Yeni Dünya Düzeni" sloganını bayraklaştırdığı günden beri bu böyledir…

Şu iki durumdan başka bir gücün veya teknolojinin ortaya çıkmasına müsaade etmez Amerika.

Birincisi: Bu teknoloji ve güç, kendisinin iradesi ve egemenliği altında olursa…

İkincisi: Bu güç ve teknoloji, dünyanın herhangi bir bölgesinde pratik olarak kendini kabul ettirirse ve Amerika da bu pratik durumu aşacak imkânı bulamazsa…

Hiç kuşkusuz Rusya'da ve Çin'de bulunan güç ve teknoloji Amerikan iradesine boyun eğmemektedir. Ama Amerika'nın iradesine rağmen bu, reel bir durum olarak değerlendirilmektedir. Amerika'nın bunları durdurması veya yok etmesi mümkün değildir.

Bu iki örnek ve durum dışında, Amerika hiçbir güce ve hiçbir teknolojiye kendini gösterme iznini vermemektedir.

Böylece biz, bu hakikatten hareketle dördüncüsü olmayan üç yol ve seçenekle karşı karşıyayız:

Ya Amerika'nın İslâm âlemi üzerindeki egemenliğini kabul edeceğiz. Ki ancak o zaman bizim bu teknolojiye ve güce sahip olmamıza izin verecek.

Ya da zayıflık ve bilimsel yetersizlik hâlini benimseyeceğiz ve bilimsel çaresizlik içinde geri kalmışlığımızı içimize sindireceğiz.

Ya da bu şıkların her ikisini de reddedeceğiz, ileri teknoloji ve güce sahip emperyalizmin iradesine rağmen çaba

göstereceğiz, direneceğiz, sebat edeceğiz ve bir reel durum mey-dana getirerek, Amerika'nın planlarımızı bozmasına, işlevsiz hâle getirmesine imkân bırakmayacağız. Üçüncü yol işte budur.

İlk iki yolu reddettiğimiz zaman, önümüzde sadece bu üçüncü yol kalır. Kuşkusuz bu yolun gerçekleştirilmesi çok zordur. Amaca ulaşmanın yolu meşakkatlerle doludur.

Ama bu tercih; onurumuzu, bağımsızlığımızı, ülkelerimizin bağımsızlığını, çocuklarımızın onurunu ve bağımsızlığını koruyacak niteliktedir.

Zaferi Kimden İstemeliyiz?

Kültür ve siyaset ağırlıklı bu değerlendirme çerçevesinde şu soruyu sormamız gerekiyor: Zaferi kimden istemeliyiz?

Sorunlarımızın ve siyasal tavırlarımızın büyük bir kısmı bu soruya vereceğimiz cevaba göre belirginleşecektir çünkü.

1967 tarihinde Arap rejimleri, Sovyetler Birliği'ne umut bağlamışlardı, ona güveniyorlardı. Sovyetlerin bir hava köprüsü kuracağını, Moskova'dan Kahire'ye silah ve malzeme aktaracağını umuyorlardı. Allah, Arap rejimlerinin Sovyetler Birliği'ne yönelik bu umutlarını boşa çıkardı, belki Allah'a dönerler diye.

Ben, savaşa girerken Sovyetlerden veya başka bir yerden silah almamalıyız, demiyorum. Savaşmak için silah şarttır. Silahı da, ya kendimiz üreteceğiz, ya da başka bir yerden isteyeceğiz. Buraya kadar mesele doğaldır ve Allah'ın sünnetine göre cereyan etmektedir. Ancak o tarihlerde, Arap dünyasında ve Sovyet eğilimine sahip Arap rejimlerinde hâkim olan anlayış, zaferi Sovyetlerden beklemek şeklinde tezahür ediyordu, Allah'tan değil.

O zor günleri yaşadım. Haziran 1967 tarihinde gerçekleşen Altı Gün Savaşı'na ve sonraki günlere dair edebiyatı okuyor, dinliyordum.

Bugün İsrail'e karşı savaşan Hizbullah'ın yaklaşımı ile, kırk sene önce İsrail'e karşı savaşan Arap rejimlerinin yaklaşımı arasında ne büyük fark var!...

Arap olmayan diğer Müslüman ülkeler ise, o zaman uzaktan yakından savaşla ilgilenmiyorlardı. İçi boş sloganlardan öte sesleri çıkmıyordu.

O zaman yüce Allah Arap rejimlerini İsrail'le giriştikleri savaşta kendileriyle ve Sovyetlerle baş başa bıraktı. Böylece savaş, İsrail'le barış yapmakla, ilişkileri normalleştirmekle, İsrail'le diplomatik ve ekonomik ilişkiler kurmakla sonuçlandı.

Bu savaşta ise, Hizbullah'ın tek dayanağı, güvencesi ve umudu yüce Allah'tı. Bu yüzden Allah, onların işlerini üstlendi ve düşmanlarının yüreklerine korku saldı, Hizbullah'ın üzerine de yardımını indirdi.

İki yaklaşım arasındaki fark açıktır. Bu açık gerçekleri hâlâ tartışma konusu yapanları kendi tasavvurlarıyla baş başa bırakıyoruz. Bu girişi daha fazla uzatmak istemiyoruz ve doğrudan konuya girerek, bu çerçevede önemli bazı noktaları ele almak istiyoruz:

1- Zafer, Allah Katındandır

Bu, Kur'ân okuyan herkesin bildiği bariz bir Kur'ânî hakikattir.

Zafer Allah'tandır ve zaferin kaynağı yüce Allah'tır. Kur'-ân kültürünün öncelikli ilkelerinden biridir bu. Bütün insanlar bir araya gelseler ve Allah'ın yenilmesini istemediği bir orduyu veya ferdi yenmeye çalışsalar, bunu kesinlikle gerçekleştiremezler. Yine bütün insanlar bir araya gelseler ve Allah'ın yenilmesini irade ettiği bir orduyu veya ferdi zafere u-laştırmak isteseler, bunu da asla başaramazlar.

Kur'ân'ın bu husustaki ifadeleri açık ve nettir. Burada Kur'ân'dan bazı ayetleri örnek olarak sunuyoruz. Ama konuya dair bütün Kur'ânî açıklamalar bunlarla sınırlı değildir.

> **Zafer, yalnızca mutlak güç ve hikmet sahibi Allah katındandır.**[1]

1- Al-i İmrân, 126

Yardım yalnız Allah tarafındandır. Çünkü Allah mutlak galiptir, yegâne hüküm ve hikmet sahibidir.[1]

Eğer siz ona yardım etmezseniz, ona Allah yardım etmiştir.[2]

Bir insan bu hakikate iman edince, zafer beklemek için Allah'tan başkasına sığınmaz; bütün güvenini, umudunu ve duasını sadece O'na yöneltir.

2- Allah, Kalabalık Bir Gruba Karşı Az ve Zayıf Bir Gruba Yardım Eder

Yüce Allah'ın Bedir Savaşı'ndaki yardımı açıktır. Allah, Bedir Savaşı'nda zayıf ve az sayıdaki bir gruba, Kureyş'in azgınlarına ve zorbalarına karşı zafer bahşetmişti. Eğer Allah, Bedir Savaşı'nda Kureyş'e karşı Müslümanlara zafer lütfünde bulunmasaydı, Bedir'den günümüze İslâm adına bir şey kal-mazdı. Bedir, ayırt edici, çığır açıcı, açılım kazandırıcı bir savaştı. Tarih açısından bir yol ayırımıydı. Bu savaşta Allah'ın küçücük gruba yönelik yardımı o kadar açıktı ki, gören ve gördüğünü kavrayıp anlayan herkesin bunu görmesi mümkündü:

Andolsun, sizler güçsüz olduğunuz hâlde Allah, Bedir'de size yardım etmişti.[3]

Yüce Allah'ın müminlere yönelik yardımı sırf Bedir Savaşı'yla sınırlı değildir; Allah birçok yerde müminlere yardım etmiştir:

Andolsun ki Allah, birçok yerde size yardım etmişti.[4]

Allah, daha önce Nuh'a (a.s) yardım etmiş ve onu o büyük sıkıntıdan, o korkunç belâdan kurtarmıştı:

1- Enfâl, 10
2- Tevbe, 10
3- Âl-i İmrân, 123
4- Tevbe, 25

Onu, ayetlerimizi inkâr eden kavimden koruduk. Gerçekten onlar, fena bir kavim idi; bu yüzden topunu birden suya gömdük.[1]

Allah, Firavun ve ordusuna karşı Musa'ya (a.s) da yardım etmişti:

Andolsun biz Musa'ya da Harun'a da nimetler verdik. Onları ve kavimlerini o büyük sıkıntıdan kurtardık. Kendilerine yardım ettik de galip gelen onlar oldu.[2]

Müminler, Allah'ın kitabında yer alan bu ayetleri dillerinden düşürmezler. Böylece kalpleri Allah'ın zafer vaadine güvenmekle yatışır, itminan bulur. Onlar, savaş meydanlarında zaferi Allah katından isterler. Güvenlerini, umutlarını ve dualarını Allah'a yöneltirler, başkasına değil.

3- Allah, Emrinde Galip Olandır

İşte Kur'ân'dan bir başka hakikat: Allah, emrinde galip olandır. Allah'ın yarattıklarından ve kullarından hiç kimse O'nu aciz bırakamaz. Bir topluma yardım etmek istediği zaman, kaçınılmaz olarak yardım eder; bütün insanlar bu yardımı engellemek için bir araya gelseler de.

Allah size yardım ederse, artık size üstün gelecek hiç kimse yoktur. Eğer sizi bırakıverirse, ondan sonra size kim yardım eder? Müminler ancak Allah'a güvenip dayanmalıdırlar.[3]

Sizinle savaşa girecek olsalar, size arkalarını dönüp kaçarlar. Sonra kendilerine yardım da edilmez.[4]

Bu savaşta da velimiz, dostumuz Allah olduktan, sırtımızı O'na dayadıktan, O'na sığındıktan, ellerimizi O'na açıp

---

1- Enbiyâ, 77
2- Sâffât, 114–116
3- Âl-i İmrân, 160
4- Âl-i İmrân, 111

dua ettikten sonra, Allah bizi kendi nefsimizle baş başa bırakmaz; Allah bizimle beraber olduktan sonra kimse bize galip gelmez.

4- Allah'ın Müminlere Zafer Vaat Etmesi

Yüce Allah, müşriklerle ve küfrün elebaşlarıyla savaşmaları durumunda müminlere yardım edeceğini kesin ve net bir dille vaat etmiştir. Allah ise, vaadinden dönmez. Allah'ın vaadinin doğruluğundan şüphe etmekse, O'nu inkâr etmekle eşdeğer bir küfürdür.

Ulu Allah şöyle buyuruyor:

> **Şüphesiz peygamberlerimize ve iman edenlere, dünya hayatında… yardım ederiz.**[1]

Burada, peygamberlere ve iman edenlere, hem de dünya hayatında yardım etmekten söz ediliyor. Bu sözü verense, vaadinden asla dönmeyen Allah'tır. İnsan, Allah'ın kitabındaki bu ayeti okuyunca, kalbi, Allah'ın bu sözüne karşı duyduğu güvenle huzura erer. Gördüğü eziyetler, Allah'ın vaadinin gerçekleşmesi uğruna çektiği acılar önemsizleşir.

> **Müminlere yardım etmek bizim üzerimizdeki bir haktır.**[2]

Yüce Allah'ın, gerçek anlamda iman eden mümin kullarına vaat ettiği gerçek vaat budur işte. Bu ilâhî gerçek vaatten sonra, zaferden yana ümitsizlik duygusu, Allah'a ve vaadine güvenen mümin kulun kalbine sızabilecek bir yol bulamaz.

Yüce Allah, sevgili Peygamber'ine (s.a.a) de aziz bir zafer vadinden bulunuyor:

> **Ve sana şanlı bir zaferle yardım eder.**[3]

1- Mü'min, 51
2- Rûm, 47
3- Fetih, 3

5- Zaferin Şartları

Yukarıda anlattıklarımız; yüce Allah'ın, kullarına hesapsız ve düzensiz olarak yardım bahşettiği, zafer verdiği anlamına gelmez. Yüce Allah'ın dilediği kimselere yardım ettiği, dilediği kimseleri de yardımdan yoksun bıraktığı doğrudur. Ama bütün bunlar bir hesap, bir düzen ve bir yasa çerçevesinde gerçekleşir... Evren, bir düzene, bir yasaya dayanır ve düzen ve yasanın yaratıcısı yüce Allah'tır.

Bu evrende bulunan her şey şartlara ve sebeplere bağlıdır. Bu şartların ve sebeplerin varlığı; zaferin Allah'tan olduğu, O'nun dilediğine yardım ettiği, dilediğini de yardımından mahrum bıraktığı gerçeğiyle çelişmez.

Bu konularla ilgili olarak Kur'ân'ın esas aldığı üslubu anlayanlar, bu gerçeği açık bir şekilde bilirler.

Örneğin rızk Allah katındandır. Bunda en küçük bir şüphe yoktur. Güç ve kudret sahibi olan Allah tartışmasız rızk verendir ve rızk konusunda kulları, yarattığı varlıkları için en ufak bir yetki dahi söz konusu değildir.

Dilediğine hesapsız rızk verirsin.[1]

Sizin de, onların da rızkını biz veririz.[2]

Allah, dilediğine hesapsız rızk verir.[3]

Şüphesiz Allah, dilediğine hesapsız rızk verir.[4]

Allah, dilediğine rızkı bollaştırır da, daraltır da.[5]

Şüphesiz rızk veren, güç ve kuvvet sahibi olan ancak Allah'tır.[6]

Ama Allah, rızk için bazı sebepler ve anahtarlar öngörmüştür. Kullarına da, kendisinden rızkı, bu sebepler aracılığıyla ve bu kapılardan istemelerini emretmiştir:

1- Âl-i İmrân, 27
2- En'âm, 151
3- Bakara, 212
4- Âl-i İmrân, 37
5- Ra'd, 26
6- Zâriyât, 58

Şu hâlde yerin omuzlarında dolaşın ve Allah'ın rızkından yiyin.[1]

Aynı düzenlilik ve yasaya bağlı olma hâli, zafer ve yardım için de geçerlidir. Zafer Allah'tandır. Bunda şüphe yok. Ama Allah, zafer için bazı anahtarlar, kapılar ve sebepler öngörmüş, bize de bunlar aracılığıyla zafer istemeyi emretmiştir. İman etmenin, Allah'ın yardımına güvenmenin anlamı; sebepleri ve şartları ihmal etmek, zafer için pratikte hazırlık yapmayı göz ardı etmek değildir.

Yukarıda geçen ayetlerden, Allah'ın, kullarından dilediğine, herhangi bir düzen ve yasa gözetmeksizin yardım ettiğini anlamak, kuşkusuz çarpık bir zihnin yanlış anlamasından başka bir şey değildir.

Yardım ve zaferin şartlarından biri, savaş için hazırlık yap-mak, savaş stratejisi hazırlamak ve eksiksiz bir şekilde donan-maktır:

Onlara karşı gücünüz yettiği kadar kuvvet ve cihat için sağlanıp beslenen atlar hazırlayın. Onunla Allah'ın düşmanını, sizin düşmanınızı ve onlardan başka sizin bilmediğiniz… kimseleri korkutursunuz.[2]

Yeryüzünde ve savaş meydanında kuvvet hazırlamak, savaşın zorunluluklarındandır. Bu hazırlığı ve donanımı gerçekleştirmek kaçınılmazdır. Ama buna güvenip dayanmak da doğru değildir. Çünkü sadece Allah'a güvenip dayanmak gerekir. Yüce Allah, donanım ve hazırlık olarak zayıf olan nice topluluklara, donanım ve hazırlık olarak güçlü olan topluluklara karşı yardım etmiştir. Bu yüzden savaş için silah gücüne ve savaş meydanında savaş için gerekli hazırlık ve donanıma güvenmek doğru değildir.

Tabi bunlar olmadan da olmaz. Bunlar, Allah katından zafer ve yardımın gelmesinin şartlarından, ilâhî zaferin kapılarındandır. Dolayısıyla bu ikisini birleştirmek, Kur'ân

---

1- Mülk, 15

2- Enfâl, 60

kültürünün inceliklerinden biridir. Yüce Allah'tan bize bu nimeti bahşetmesini diliyoruz.

Zafer ve yardımın şartlarından biri de, müminlerin Allah için mücadele etmeleri ve Allah'a (O'nun dinine) yardım etmeleridir.

Allah, onlarda doğruluk, dinine yardım etme hususunda bir kararlılık görünce, yardımını onlardan esirgemez, hemen yardım eder.

> **Ey iman edenler! Eğer siz Allah'a yardım ederseniz, O da size yardım eder, ayaklarınızı kaydırmaz.**[1]

> **Allah, kendisine yardım edenlere muhakkak surette yardım eder. Hiç şüphesiz Allah güçlüdür, galiptir.**[2]

Zaferin en önemli sebeplerinden biri, sabır ve namazdır:

> **Sabır ve namazla yardım isteyin.**[3]

> **Ey iman edenler! Sabır ve namazla yardım isteyin.**[4]

Sabır geniş anlamlı ve kuşatıcı bir kavramdır. Eziyetlere, baskılara karşı sabretmeyi; zalimlerin müminleri baskı altında tutmak, işkence etmek, takibe almak için kullandıkları yöntemlere karşı direnmek gibi anlamları içerir.

> **Andolsun ki senden önceki peygamberler de yalanlanmıştı. Onlar, yalanlanmalarına ve eziyet edilmelerine rağmen sabrettiler, sonunda yardımımız onlara yetişti.**[5]

1- Muhammed, 7
2- Hac, 40
3- Bakara, 45
4- Bakara, 153
5- En'âm, 34

Müminlerin, savaş meydanında, düşmanla yüzleşirken yaptıkları dualardan biri de, Allah katından zafer istemeleri, savaş meydanında ayaklarının sabitleştirilmesini dilemeleridir:

> **Ey Rabbimiz! Üzerimize sabır yağdır. Bize cesaret ver ki tutunalım. Kâfir kavme karşı bize yardım et.**[1]

Savaş meydanında, düşmanla karşı karşıya gelirken sabretmek zorunlu bir donanımdır. Bu şartlarda sabredene, yüce Allah yardım eder.

Sabrın Anlamı: Pratikte ruhsal, siyasal, stratejik, bilgilendirme ve savaş için malî, ilmî ve silahlanma anlamında yapılan hazırlıklar hususunda sabır göstermektir. Çünkü savaş, bütün bunları gerektirir.

Savaşa hazırlık ise, büyük bir çabayı ve çokça sabırlı olmayı kaçınılmaz kılar. Yüce Allah, kullarının samimi olarak ve gerçekten sabrettiklerini görünce, zaferin kapılarını üzerlerine açar. Onları silah, para, güç, bilgilendirme, taktik, düzen ve disiplin gibi savaşın gerektirdiği hususlarla rızıklandırır.

Savaş için gerekli olan hususlardan biri de, namazdır. Nitekim şöyle buyurmaktadır:

> **Sabır ve namazla yardım isteyin.**[2]

Allah'ı anmak, O'na yönelmek, O'na sığınmak, O'ndan yardım istemek ve zaferi O'ndan talep etmek, savaş için vazgeçilmez olan en önemli gerekliliklerdendir ve zafer kapılarından biridir.

Bedir Savaşı'nda Resulullah (s.a.a) ellerini açıp Allah'a yönelmiş, dua ederek, yakararak O'na yalvarmış ve şöyle demişti:

> "Allah'ım! Eğer sana kulluk edilmesini istemezsen, sana kulluk edilmez."

1- Bakara, 250

2- Bakara, 45

Çünkü Bedir'de Kureyş'in azgın ileri gelenlerine karşı çıkan o küçücük grup, yeryüzünde Allah'a kulluk eden tek zümreydi. Bu savaşta yenilselerdi, ezilselerdi, yok edilselerdi, o zaman yeryüzünde Allah'a kulluk eden kimse kalmayacaktı. Resulullah (s.a.a) öylesine yakarıyor, öylesine dua ediyordu ki, omuzlarındaki ridası (abası) yere düşmüştü.

Savaş meydanında Allah'a yönelmenin, O'nun katından zafer talep etmenin, doğru sözlü Rabbe sadık bir niyetle sığınmanın, zaferin tahakkuk etmesi üzerinde büyük bir etkisi vardır. Yüce Allah şöyle buyuruyor:

> **Ey iman edenler! Herhangi bir topluluk ile karşılaştığınız zaman sebat edin ve Allah'ı çok anın ki, başarıya erişesiniz.**[1]

Allah'ın peygamberleri ve müminler Allah'tan yardım ister, O'ndan zafer talep ederlerdi:

> **Ey Rabbimiz! Bize gücümüzün yetmediği işler yükleme! Bizi affet! Bizi bağışla! Bize acı! Sen bizim Mevla'mızsın. Kâfirler topluluğuna karşı bize yardım et!**[2]

Talut ve kendisine tâbi olanlar, Calut'a karşı çıkarlarken şöyle dua etmişlerdi:

> **Calut ve askerleriyle savaşa tutuştuklarında: 'Ey Rabbimiz! Üzerimize sabır yağdır. Bize cesaret ver ki tutunalım. Kâfir kavme karşı bize yardım et.' dediler.**[3]

6- Zafer Yolunda Arınmak

Zafer, zaferin sebepleri, şartları, engelleri ve kaynakları ile ilgili olarak Kur'ân ufkunda gerçekleştirdiğimiz bu gezintinin tamamlanması için "arınma"dan söz etmemiz gerekir...

1- Enfâl, 45
2- Bakara, 286
3- Bakara, 250

Zafere giden yol, zorluklarla dolu olabilir. Mümin yaralanır, zorluklar görür, eziyetler çeker. Başlar, eller ve ayaklar düşer. Ama sonuç, müminlerin olur. Nitekim Allah'ın onlara vaat etmiştir. Ve Allah, vaadinden asla dönmez.

Müminler, Bedir'den sonra Uhud Savaşı'na girmiş ve bu savaşta ağır yaralar almışlardı. Buna rağmen, o gün, Kureyş karşısında kendilerinde bir zayıflık, acizlik hissetmemiş; geri çekilme, mevzii terk etme gereğini duymamışlardı. Bu ağır yaralar, onların azimlerini, iradelerini, dirençlerini, dayanıklılıklarını, sarsılmazlıklarını, izzetlerini, kâfirlere karşı üstünlük duygularını kırmamıştı; en küçük bir zayıflık ve ezilmişlik duy-gusuna da kapılmamışlardı.

Uhud Savaşı'ndan sonra o gün Müslümanlara inen şu ayetlere kulak verelim; Uhud yenilgisini ele alan bu ayetlerin, akıllara durgunluk veren tahlillerini anlamaya çalışalım.

Ayetler, Âl-i İmrân Suresi'nde yer alıyorlar:

> **Gevşeklik göstermeyin, üzüntüye kapılmayın. Eğer inanmışsanız, üstün gelecek olan sizsiniz. Eğer siz Uhud'da bir acıya uğradınızsa, o kavim de benzer bir acıya uğramıştır. O günleri biz insanlar arasında döndürür dururuz. Ta ki Allah, iman edenleri ortaya çıkarsın ve aranızdan şahitler edinsin. Allah zalimleri sevmez.**
>
> **Bir de Allah, iman edenleri günahlardan temize çıkarmak, kâfirleri de helâk etmek ister. Yoksa Allah, içinizden cihat edenleri belli etmeden, sabredenleri ortaya çıkarmadan cennete gireceğinizi mi sandınız?**[1]

Dikkat çekici bu ayetler, Uhud Savaşı'ndan sonra nazil olmuş; mücadeleye, yenilgiye ve savaşta zafer kazanmaya, müminlerin saflarındaki ayıklamaya dair, daha önce insanların eşine rastlamadığı türden yorumlar, açıklamalar sunuyor.

1- Âl-i İmrân, 139–142

İlk başta, müminlere, kendilerini düşmanlarından üstün görmeleri; gevşekliği, zayıflığı bir kenara atmaları, eğer mümin iseler kendilerinde bir güç ve izzet hissetmeleri telkininde bulunuluyor. Savaş meydanında alınan bir yenilgi, müminlerin gücünü yok etmez. İzzetlerini, iradelerini, sarsılmazlıklarını, imanlarını ve Allah'a yönelik güvenlerini ortadan kaldırmaz.

"Gevşeklik göstermeyin, üzüntüye kapılmayın. Eğer inanmışsanız, üstün gelecek olan sizsiniz." Yani zayıflık duygusuna kapılmayın, kaçırdığınız zafere yanmayın, Uhud'da aldığınız yenilgiden dolayı üzülmeyin. Bu yenilgi, savaşın neticesini değiştirmez. Bu yenilgi, zafere giden zincirin halkalarından sadece biridir ve zaferden önce müminlerin arındırılması amacına yönelik bir aşamadır. Fetih sizindir, siz müminlerin; başkasının değil. Bu yüzden, sürecin bir halkasından ibaret olan bu yenilginin sizin azminizi kırmaması, kararlılığınızı alıp götürmemesi, iradenizi ve sarsılmazlığınızı kırmaması, üstünlük ve izzet duygunuzu yok etmemesi gerekir.

Sonra müminlerin aldıkları yenilginin olumsuz etkisi hafifledi, savaşta aldıkları yaraların acısı dinmeye başladı... Çünkü düşmanları da daha önce Bedir'de aynı yaraları almıştı. Üstelik Uhud'da da yaralar almışlardı. Bunlar, savaşın kaçınılmaz sonuçlarıdır. Bir savaşta mutlaka yara alınır. Savaş yaralanmasız, öldürülmesiz olmaz. Böyle sonuçlarla karşılaşmak, sadece müminlere has da değildir.

"Eğer siz bir acıya uğradınızsa, o kavim de benzer bir acıya uğramıştır." Bu, her savaşın doğasıdır. İnsan, ya savaştan uzak duracak, zillet ve alçaklığa katlanacak ya da savaşa girecek, şirkin ve zulmün elebaşlarıyla vuruşacaktır. Bu ikinci yolu tercih ettiği zaman, düşmanlar katlandıkları gibi, bunların da bu yaralara, acılara katlanması kaçınılmaz olur.

Sonra ayet, tarih anlayışı ile ilgili olarak çok önemli bir hakikati açıklıyor. Buna göre tarih, hakkın egemenliği ve batılın yok oluşuyla sonuçlanacak bir doğrultuda hareket etmektedir.

Sabret, çünkü sonuç muttakilerindir.[1]

Yeryüzüne, salih kullarım vâris olacaktır.[2]

Biz ise, yeryüzünde güçsüz düşürülenlere lütufta bulunmak, onları önderler yapmak ve onları vârisler kılmak istiyoruz.[3]

Ama bu amaca giden yol meşakkatlidir, çetindir. İnsan bu yolda, sıkıntıyla, işkenceyle, eziyetle dolu günler geçirir. Bunları aşmak, yaşamak kaçınılmazdır.

"O günleri biz, insanlar arasında döndürür dururuz."[4] Hak ile batıl, yenilgi ile zafer arasında bu döndürülmenin yaşanması, Kur'ân'ın muttakiler için sözünü ettiği sonucun gerçekleşmesi açısından kaçınılmazdır. Eğer Müslümanların ilk günleri Bedir coşkusu gibi geçseydi, Uhud gibi bir yenilgi ve acı tatmasalardı, yüce Allah'ın bize haber verdiği yardımı ve büyük fethi görmeyeceklerdi. **"Allah'ın yardımı ve fetih geldiği zaman..."**

Yenilgi ve zafer, çıkış ve iniş, zafer coşkusu ve yenilgi acısı arasındaki bu dönüşüm; salihlerin vârisliğine, yeryüzünün önderleri kılınışlarına dair ilâhî iradenin tahakkuku açısından bir zorunluluktur.

Bu günlerin dönüşümlü olarak gelip geçmesi gereklidir; salihlerin ötekilerden, sağlam imanlıların zayıf imanlılardan, müminlerin inanmayanlardan ayrışması için. Böyle bir ayrışma, esenlik ve rahatlık zamanlarında gerçekleşmez. Bilakis, zorluk ve şiddet günlerinde belirginleşir.

"Allah, iman edenleri ortaya çıkarsın..." Kuşkusuz yüce Allah, insanları, onların güçlerini, zaaflarını, iyilerini, kötülerini, müminlerini, münafıklarını bilir. Ama bu günler aracılığıyla onları ayrıştırmayı, salihleri bozgunculardan ayırmayı, müminleri münafıklardan uzaklaştırmayı irade

---

1- Hûd, 49
2- Enbiya, 105
3- Kasas, 5
4- Âl-i İmrân, 140

eder. Bu ise, böyle bir dönüşümle, bu günlerde gerçekleşen böyle bir iniş ve çıkışla gerçekleşebilir.

"Ve aranızdan şahitler edinsin." Bedir'den Uhud'a doğru gerçekleşen bu tür gün dönüşümleri esnasında yüce Allah şahitler edinir; onları, beşeriyetin imamları ve şahitleri olarak seçer. Böyle günlerde, Allah'ın insanlar için şahitler olarak seçtiği kimseler olgunlaşırlar. Çünkü şahitler, esenlik ve rahat zamanlarında pişmezler.

Esenlik ve rahatlık dönemleri, beşeriyetin yolculuğu boyunca, insanlığın gidişatını kontrol eden örnek şahsiyetler, yani şahitler ortaya çıkarmamıştır. İşte toplumsal düzeyde "yatay arınma" buna denir. Bu arınma sayesinde, salihler bozgunculardan, müminler münafıklardan, sağlam imanlılar zayıf imanlılardan ayrılırlar.

Yatay arınmanın yanı sıra, bir de müminlerin iç dünyalarında "dikey arınma" gerçekleşir. Müminlerin nefislerinde hem hayır var, hem şer var; hem akıl bulunur, hem heva bulunur. Zaaf ve kuvvet, yakin ve kuşku, dünyadan uzaklık ve dünya sevgisi yan yana yer alır. İç dünyalarındaki duygular ayıklanıp temizlenmedikçe, Allah, onları "şahit"ler olarak seçmez. Onların iç dünyalarından şüpheyi, zaafı, hevayı (nef-sin arzularına uymayı), şerri ve dünya sevgisini çekip alır. Böylece nefisleri zayıflıktan ve hevaperestlikten (nefsin istekleri doğrultusunda hareket etmekten) kurtulur. Bu arınma ve a-yıklanmadan sonradır ki Allah, onları şahitler kılar, yeryüzünün önderleri yapar. Bu, iç dünyalarda gerçekleşen dikey bir arınmadır.

"Allah, iman edenleri günahlardan temize çıkarmak ister." Bu ikinci arınma, yukarıda işaret ettiğimiz yatay arınmadır. Sonra: **"Kâfirleri de helâk etmek ister."**

Şaşırtıcı olan şu ki sıkıntı aynı sıkıntı, zorluk da aynı zorluktur; ama müminler için arınma ve ayıklanma, kâfirler için helâk ve mahvolma vesilesidir...

Ateş aynı ateş; fakat altını saflaştırıp temizlerken, odunu yakıyor... Ateş değişmiyor; ama ateşe sunulanlar değişiyor. Odun yanıp kül oluyor; altın saflaşıyor.

“Allah, iman edenleri günahlardan temize çıkarmak, kâfirleri de helâk etmek ister.” Bütün bunlar dünya hayatında, yani insan hayatının ilk kısmında olup bitiyor. İnsan hayatının geçici ve sınırlı bölümünde…

Ahirete gelince, o da insan hayatının ikinci kısmını oluşturmaktadır. Baki ve büyük bölümünü… İnsan, kolaylık ve esenlik zamanlarında cenneti elde etmez; ancak zorluk ve sıkıntı günlerinde onu elde eder. Bu şiddet günlerinin içerdiği cihat, sabır; eziyetlere, yaralanmalara ve acılara katlanma gibi olgular, cennetin kazanılmasının vesileleridir.

“Yoksa Allah içinizden cihat edenleri belli etmeden, sabredenleri ortaya çıkarmadan cennete gireceğinizi mi sandınız?[1]“ Böyle bir düşünce; cennete, insanın cennete girmesini sağlayan salih amellere yönelik basit ve yüzeysel bir tasavvurdur. İnsan ancak eziyetlere sabretmekle, yaralar almakla, düşmanlara karşı direnmekle ve bütün bu amelleri sırf Allah’ın rızası uğruna gerçekleştirmekle cenneti kazanabilir. Bütün bunlar da zorluk ve şiddet zamanlarında gerçekleşir.

1- Âl-i İmrân, 142

İslâmî Direniş

Lübnan'da İslâmî Direniş'in İsrail'e karşı kazandığı zafer; insanı çokça düşündüren, üzerinde uzun uzadıya durmasını gerektiren bir meseledir.

Hizbullah; silah, kuvvet, donanım, medya gücü ve para bakımından sınırlı bir güçtür. Buna karşılık İsrail, bölgede ve dünyada siyasî, askerî, silah, propaganda ve para olarak u-luslararası büyük bir güçtür.

İki güç arasındaki bu dengesizlik, bu savaşta, bir saniye bile duraksamadan, düşünme gereğini duymadan İsrail'in Hizbullah'a karşı zafer kazanacağına kesin olarak hükmetmeyi gerektirir. Tabi eğer askerî zafer, sadece askerî olgulara dayansaydı...

Bu anlayıştan hareketle Amerika, Güvenlik Konseyi'nde ateşkes kararının alınmasını sürekli olarak erteliyordu. Çünkü Amerika her gün, daha doğrusu her saat İsrail'in zafer kazanacağını bekliyordu.

Şu hâlde Hizbullah, bu çetin savaşta İsrail'e karşı nasıl zafer kazandı? Nasıl oldu da İsrail, 33 gün süren bu zorlu savaşta, az önce işaret ettiğimiz güçler arası dengesizliğe rağmen gerçek anlamda askerî bir başarı kazanamadı?

Bizce, bu nokta üzerinde durmak ve derinliğine analiz etmek gereklidir. İleride Amerika'ya ve İsrail'e karşı vereceğimiz savaşlarda son derece önemli unsurları oluşturmaktadır çünkü.

İslâmî Direniş, üç unsurun bileşiminden meydana gelir:

1- İman

2- Bilinç

3- Güç ve Örgütlenme

Bu üç unsur, Hizbullah'ın İsrail'e karşı kazandığı bu görkemli savaşı açıklamaktadır.

O hâlde bu üç unsuru sırasıyla incelememizde büyük yarar vardır.

1- İman

Bu zaferin birinci unsuru, Allah'a iman etmektir. Allah'a iman, geniş bir kavramdır. Allah'a güvenmeyi, O'na tevekkül etmeyi, sadece O'nun rızasını gözetmeyi, savaşta ve barışta Allah'ın hoşnutluğunu hedef almayı, Allah'ın emrine razı olmayı, Allah için sevmeyi, O'nun için öfkelenmeyi, Allah'a karşı sadık olmayı, zorlukta ve rahatlıkta O'ndan korkup sakınmayı... içerir.

Hiç kuşkusuz bu geniş anlamıyla iman, zaferin en önemli etkenlerinden biridir. Uhud Savaşı'nın ardından, uğradıkları yenilgiden sonra Müslümanlara inen şu ayet, bütün kuşaklar için bir örnektir:

> **Gevşeklik göstermeyin, üzülmeyin, eğer inanıyorsanız, üstün gelecek olan sizsiniz.**[1]

Bu ayet, Bedir zaferinin coşkusu esnasında inmemiştir; bilakis Uhud yenilgisinin acıyla anıldığı günlerde nazil olmuştur. Müminleri zaafa düşmemeye, gevşememeye çağırmaktadır. Uğradıkları acılardan dolayı üzülmemelerini telkin etmektedir. Mümin oldukları sürece, Allah dilerse, üstün olanlar, yardım edilenler ve galip gelenler onlardır.

1967 yılında Arap rejimleri İsrail'le savaşmak üzere tek saf hâlinde birleştiler. Ama gözleri, Moskova ile Kahire'yi birleştirecek hava köprüsündeydi. Sovyetlerin kendilerine vaat ettiği silah ve teçhizat desteğini bekliyorlardı. Ama Allah, onların Sovyetlere yönelik umutlarını boşa çıkardı. İsrail savaşı kazandı. Altı gün içinde Golan tepelerini, Sina Yarımadası'nı, Kudüs'ü, el-Halil'i, Hayfa'yı, Yafa'yı, Batı Şeria'yı ve Gazze'yi işgal etti...

1- Âl-i İmrân, 139

Arap liderleri, elleri böğürlerinde saraylarına geri döndüler. Halklarına karşı yeni bir zulüm, ifsat ve baskı dönemini başlatmak, savaşta sonuna kadar İsrail'in yanında yer alan Amerika'ya hizmet etmek için. Sonra görüşmeler, İsrail'le ilişkileri normalleştirmeler, karşılıklı elçilikler açmalar ve sevgi ve dostluk mesajları...

Eğer Arap liderleri o gün, Sovyetler yerine gözlerini Allah'ın yardımına dikselerdi, hiç kuşkusuz Allah, onlara yardım edecekti. Ama onlar Allah'ı unuttular. Allah da onları unuttu, kendilerini kendilerine unutturdu.

2- Bilinç

İslâmî Direniş'i oluşturan ikinci temel unsur; cihat, hareket ve siyasal bilinçtir. Bu bilinç, Allah'a iman etmenin bir sonucudur, ayrılmaz parçasıdır.

Bu bilince dair değerlendirmeleri, doğrudan Allah'ın kitabından alıyoruz:

> **Fitne kalmayıncaya ve din tamamen Allah için oluncaya kadar onlarla savaşın. Eğer vazgeçerlerse, artık zulüm yapanlardan başkasına karşı düşmanlık yoktur.**[1]

Bugün İsrail'in şahsında somutlaşan inkârcı istikbar (em-peryalizm), geniş çaplı bir fitnenin kaynağıdır; İslâm âlemindeki yakıcı fitnelerin baş sorumlusudur. İsrail var oldukça, bu fitne devam edecektir. Bu yüzden Müslümanların, bu fitneyi kökünden söküp atmaları kaçınılmazdır. Ki ortada fitne kalmasın, din ve hâkimiyet tamamen Allah'ın olsun.

> **Size ne oluyor ki, Allah yolunda ve erkekler, kadınlar ve çocuklardan zayıf bırakılmışlar adına savaşmıyorsunuz?**[2]

Bu direniş ve savaş, "Rabbimiz Allah'tır!" diyen erkekler, kadınlar ve çocuklardan müstazafların kurtarılmalarının yoludur.

1- Bakara, 193
2- Nisâ, 75

İsrail, bugün bölgede yakıcı ve fitne kaynağı bir güçtür. Bölgenin istikrarının ve selametinin, Allah'ı birlemenin (tevhidin) ve Allah'a kulluğun, ibadetin önündeki engeldir. Müslümanların zayıf bırakılmaları için Amerika'nın kullandığı bir araçtır. Günümüzde Müslümanların yaşadığı birçok musibetin de kaynağıdır. Müslümanların bütün bunlardan kurtulmalarının tek yolu, İsrail'in siyasî haritadan tamamen silinmesidir.

Müslümanlar, bu büyük siyasî gerçeğe ulaşmadıkları sürece, İslâm dünyası bütünüyle daimî bir istikrarsızlık içinde yaşayacaktır. Ayrıca İsrail, Amerikan emperyalizminin bölgede kalıcı hâle gelmesi için önceden hazırlanmış ve üzerinde çalışılmış bir rol üstlenecektir.

Emir'ül-Müminin (a.s), Sıffin'de, Şam ordusu Fırat nehrinin kontrolünü ele geçirip İmam'ın ordusunu susuz bıraktıkları zaman askerlerine şunu söylemişti:

> Sizinle savaşmayı istiyorlar. Şu hâlde ya zilleti kabul edin ya da kılıçlarınızı onların kanıyla sulayıp suya kanın.

Askerlerine diyor ki: "Önünüzde sadece iki seçenek var: Ya zilleti kabul edeceksiniz, ya da kılıçlarınızı kanla sulayıp suya kanacaksınız." Ardından onlara şunları söylüyor:

> Ölüm, ezilmişler olarak yaşamanızdır; hayat ise, kahredenler olarak ölmenizdir.

Ölümü karşılayanın düşmanını yenmesi kaçınılmazdır. Ölümden kaçan ve kendisine hayat tatlı gelen kimse, kesinlikle alçakça bir hayat yaşamak zorunda kalır.

Onurlu hayat, ölümü karşılamadadır. Ölümden kaçmak ise alçakça, aşağılık bir hayat yaşamak demektir.

O hâlde ey insanlar! Bu iki şıktan birini kendiniz için seçin!

İmam Ali (a.s) onlara diyor ki:

> Ölümlerin en şereflisi, (savaşta) öldürülmedir.

Ölüm, kaçınılması mümkün olmayan kesin bir gerçektir. İnsan, hayatını sürdürdüğü her an, bir o kadar ölüme yaklaşır. İmam Ali (a.s) şöyle buyuruyor:

> Ölüm, aradığını inatla takip eder. Ne oturan ondan kaçar, ne de kaçan onu aciz bırakır.

Bu demektir ki ölüm, her hâlükârda karşımıza çıkacaktır. İnsan için ölümden kurtulmanın bir yolu yoktur. O hâlde insan, ne diye kendini en şerefli ölümden yoksun bırakmaya çabalar, Allah yolunda öldürülmek gibi en şerefli ölümden kaçar, hayvanlar gibi ölmeyi tercih eder?!

İmam (a.s) şöyle buyuruyor:

> Taşı geldiği yere iade edin. Çünkü kötülüğü, misli bir kötülük savar ancak.

Bizim İsrail'e karşı verdiğimiz kesintisiz mücadelenin esasını oluşturan siyasal ve cihadî bilincimizin temelinde bu sözler yatar işte.

Çünkü İsrail, Müslümanlara karşı komplolar kurmakta, entrikalar çevirmekte, onların aleyhine gizli stratejiler hazırlamaktadır. Müslümanları zayıflatmak, onlardan hıncını almak için dünyadaki bütün şer odaklarıyla, bütün emperyalist güçlerle ittifaklar kurmaktadır.

Eğer Müslümanlar, bu kötülüğe ona denk bir kötülükle cevap vermekten geri dururlarsa, hem İsrail'den, hem de dünya müstekbirinden, emperyalizminden onlara her zaman kötülük ilişecektir.

Bu kötülüğü savmalarının tek yolu, misliyle karşılık vermeleridir.

İşte bu, İslâmî Direniş'in hareketlerinin esası olarak belirlediği siyasal, cihadî ve pratik bir bilinçtir.

İsrail'in, zindanlarında tuttuğu erkek, kadın, çocuk, hasta ve sağlıklı on binlerce insanımızı kendiliğinden salıvermesini beklemek büyük bir hatadır.

İsrail, diyalog, merhamet ve uzlaşma dilinden anlamaz. Onun anladığı, dinlediği ve benimsediği tek dil, Lübnan'da

Hizbullah'ın, Filistin'de Hamas ve İntifada gençlerinin konuştuğu dildir. Güç ve direniş dili yani…

Çağdaş tarihimizin bu hassas dönemecinde bunun gibi bir siyasal ve pratik hareket bilincine sahip olmamız bir zorunluluktur.

Bu pratik hareket bilinci, Direniş'in oluşumunun ana unsurlarından biridir.

Eğer Direniş; konfor sevgisi, rahat, selamette kalmayı tercih etme, dünya sevgisi, dünya müstekbirinin vaatlerine kanma, siyasal pazarlık, uzlaşma gibi unsurları esas alsaydı, durum tamamen değişirdi; Direniş, Direniş olmazdı; dünya emperyalizmi de daha önce Arap rejimlerini kandırdığı gibi, Direniş hareketini de kandırmaya çalışırdı.

Kuşkusuz bedel ödeme, hareket ve siyasal konum bilincin, bilinç de imanın bir sonucudur. Bu denklemden kuşku duymamak gerekir.

3- Güç ve Örgütlenme

Üçüncü unsur, güç ve örgütlenmedir. Bu ikisinin zaferi doğuran etkenlerden olduklarından kuşkulanmamak gerekir. Zafer, savaş meydanında elde edilir. Güç, örgütlenme ve planlama da savaş, meydanında başarılı olmanın, ilerlemenin temel etkenlerindendir. Yüce Allah, savaş için güç ve silah hazırlamamızı emretmiştir:

> **Onlara karşı gücünüzün yettiği kadar kuvvet… hazırlayın.**[1]

Bu kuvvetin yararı, korku salmadır. Ama Allah'ın ve insanların düşmanlarının yüreğine korku salma… **"Onunla Allah'ın düşmanını, sizin düşmanınızı… korkutursunuz."** … Suçsuz kimseleri ve Allah'ın mustazaf kullarını korkutmak değil.

Her hâlükârda Direniş'in oluşumunda bu unsurun bulunması gerekir ve bunda ihtilaf yoktur…

1- Enfâl, 60

Ancak Direniş'in değerlendirilmesinde, Direniş'in zafere ulaşmasını sağlayan ve Direniş'in yapılanması içinde belirleyici olan iman ve bilinç gibi unsurların tahlilinde görüş ayrılıkları belirmektedir.

Bizimle maddeci ve emperyalist Batı Ekolü arasındaki değerlendirme ve tahlil ihtilafı, tam da bu noktada kendini gösteriyor.

Onlara göre yeryüzünde savaşın sonucunu belirleyen tek unsur, kuvvettir. Bu yüzden İsrail'in bu savaştan zaferle çıkacağından en küçük bir kuşkuya düşmediler. İsrail'in bu savaştan, güçler arası dengesizliğe rağmen, yenilmiş, ağır yaralar almış ve gerçek anlamda tek bir başarı gösterememiş hâlde çıkmış olmasının şokunu hâlâ üzerlerinden atabilmiş değildirler.

Biz yeryüzünde kuvvetin bulundurulmasından en küçük bir kuşku duymuyoruz. Özellikle savaş meydanında... Örgüt ve strateji de öyle. Savaşta bunların olması kaçınılmazdır. Ama tek başına güç, zafer kazanmaya yetmez. Zaferle zaferin etkenleri arasında gerçek bir denge vardır.

Zaferin etkenleri ise bir değil, üçtür; zafer kazanmak için bu üçünün bir arada olması gerekir. Ayrıca bu unsurların bazısı bazısını zorunlu kılar. Bu ilâhî yasa uyarınca yüce Allah Bedir'de Müslümanları Kureyş'in onca maddî donanımına galip getirdi. Yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

> **Andolsun, sizler güçsüz olduğunuz hâlde Allah, Bedir'de size yardım etmişti.**[1]

Bu yasanın bir ifadesi olarak başka bir yerde şöyle buyurmaktadır:

> **Nice az sayıdaki bir birlik, Allah'ın izniyle çok sayıdaki birliği yenmiştir.**[2]

Aşağıdaki ayette de aynı yasayı vurgulamaktadır:

1- Âl-i İmrân, 123

2- Bakara, 249

Allah: "Elbette ben ve elçilerim galip geleceğiz." diye yazmıştır. Şüphesiz Allah güçlüdür, galiptir.[1]

İşte Direniş'in terkibi budur.

Bu terkip sayesinde Direniş sağlam bir yapıya sahip olur ve yenilgiye uğratılması güçleşir. Ama şu iki unsurun ortadan kalkması başka:

1- Düşmanın ortadan kalkması.

2- İnsanların hareket ve siyasal bilinçten yoksun olmaları.

İnsanların hayatında düşman var oldukça, ülkelerinin sı-nırına dayandıkça veya ülkelerinin sınırlarından içeri girdikçe, Direniş de insanların hayatında varlığını sürdürecektir. Bu kaçınılmazdır. Yeter ki, insanların hayatından siyasal ve cihadî bilinç yok olmasın.

Düşman oldukça ve insanların hayatında bilinç de devam ettikçe, Direniş'in olması da kaçınılmazdır.

Direniş, düzenli ordulardan farklıdır. Düzenli ordular, ge-ri çekilir, yenilir, savaş cephelerinde dağılır; ama Direniş için yenilmek, geri çekilmek diye bir şey yoktur. On kişi ölünce yerini yirmi kişi, yirmi kişi ölünce yerini kırk kişi alır... Böylece direniş, hep bir gelişme ve genişleme içinde olur.

Nerede olursa olsun Direniş, hiçbir zaman silahsız kalmaz. Direniş, düşmanın kullandığı silahı bulur. Direniş, savaş meydanında samimiyetini kanıtlayınca, gökten üzerine silah yağar. Kuşkusuz gökten silah yağmaz; ama yüce Allah, düşmanlarıyla savaşmak, onları topraklarından uzaklaştırmak ve onurlarını çiğnemelerine engel olmak isteyen ve bu hususta samimiyetlerini ortaya koyan bir halkı silahsız bırakmaz, silahsız kalmasına izin vermez.

Allah'ın selâmı üzerine olsun, İmam Cafer Sadık şöyle derdi:

1- Mücadele, 21

Hiçbir beden, niyetin güçlendiği şeyi elde etmekten aciz bırakılmaz.

Biz de aynı gerçeği şu şekilde ifade ediyoruz: Düşmanıyla savaşmak, düşmanı yurdundan uzaklaştırıp onurunu çiğnemesine engel olmak isteyen bir ümmet, savaşacağı silahtan yoksun kalmaz…

Amerika hayal görüyor. Hizbullah'ı silahsızlandırabileceğini, sonra da güçten düşürüp gazete sayfalarında boy gösteren siyasal bir harekete dönüştürebileceğini sanıyor.

İsrail, saldırganlığını, acımasızlığını ve teröristliğini sürdür-dükçe ve Kur'ân Müslümanlara bilinç ve basiret sağladıkça, Lübnan'da ve Filistin'de İslâmî Direniş sona ermez.

Kendileriyle savaşılanlara, zulme uğramış olmaları sebebiyle savaş konusunda izin verildi. Şüphe yok ki Allah, onlara yardıma mutlak surette kadirdir.[1]

Güney Lübnan'da Hizbullah ile İsrail arasında meydana gelen beş haftalık savaşı, ellerimiz kalplerimizin üzerinde takip ettik. Hizbullah'ın elindeki füzelerin tükenmesinden, dolayısıyla Hizbullah cephesinde askerî zayıflığın ortaya çıkmasından korkuyorduk… Çünkü Hizbullah sınırlı bir direniş hareketiydi. Büyük bir devlet değildi. Doğal olarak silah, teçhizat ve para kaynakları da sınırlıydı.

Ama Hizbullah, her gün işgal altındaki Filistin'e (İsrail'e) 150 ile 200 arasında değişen sayıda füze yağdırıyordu. Elindeki füzelerin tükenmesi endişesini hiç taşımadan… İşgal e-dilmiş Filistin (İsrail) semaları üzerindeki bu füze yağmuru, savaşın son gününe kadar sürdü. Derken Güvenlik Konseyi kararıyla savaş sona erdi.

Oysa Hizbullah'ın elindeki füzeler hâlâ tükenmemişti. Eğer Hizbullah ile İsrail arasındaki savaş aylarca sürseydi, yüce Allah'ın Hizbullah'a nasıl silah, teçhizat, mühimmat ve para yardımında bulunduğunu; İsrail'in, köprüleri, ana caddeleri, ulaşım hatlarını yıkarak Lübnan'ı havadan, karadan

---

1- Hac, 39

ve denizden kuşatarak Allah'ın Hizbullah'a yönelik yardımını engelleyemeyeceğini görecektik.

> **Onlar: "Allah'ın elçisinin yanında bulunanlar için hiçbir şey harcamayın ki dağılıp gitsinler." diyenlerdir. Oysa göklerin ve yerin hazineleri Allah'ındır. Fakat münafıklar bunu anlamazlar.**[1]

Lübnan'da Hizbullah'ı, Filistin'de Hamas'ı silahsızlandırmak, Amerika'nın kurduğu bir ham hayaldir, boş bir kuruntudur. Onlar Direniş'i, ülkelerindeki düzenli ordularla mu-kayese ediyorlar.

Direniş'in İsrail'e karşı verdiği beş haftalık savaş, Amerika'nın mukayeselerinin ve kriterlerinin yanlış olduğunu gözler önüne sermiştir.

"Dünyanın en büyük ordusu bile Hizbullah'ı yenemez." diyen İsrailli komutanın adını hatırlamıyorum; ama şunu çok iyi biliyorum ki, savaş meydanında Hizbullah'ın ne çetin bir savaş verdiğini bizzat gören bu komutan, Bush'un, gözlemleriyle, konuşmalarıyla ve danışmanlarının sundukları değerlendirmelerle kesinlikle anlayamayacağı gerçekleri anlamış görünüyor.

1- Münâfikûn, 7

Direniş ile Diplomatik Görüşmeler Arasında

Arapların İsrail karşısındaki tutumu, direnişle diplomatik görüşme şıkları arasında değişip durmaktadır. İlk baştaki tavır, direnişti; direniş dışındaki her yolu reddetmekti. Fakat Arap rejimlerinin tutumu, genel olarak İsrail'le normal ilişkiler kurma önerilerine karşı meşhur Arap "hayır..."larından uzaklaşmak şeklinde belirginleşmektedir.

Böylece diplomatik görüşmeler direnişin yerini aldı. Der-ken direniş, genel İslâm âleminde, özelde Arap dünyasında durma noktasına geldi.

İsrail'le diplomatik görüşmelerin önemine inanan bu rejimlere söylüyoruz: İsrail, iki taraf arasındaki görüşmeler için gerekli olan değerlerin en aşağısına bile sahip değildir... Her şeyi isteyen, karşı tarafa hiçbir şey vermeyen, bir taahhütte bulunduğu zaman kesinlikle yerine getirmeyen, başka taraflarla siyasal ilişki kurmada hiçbir ahlâkî değer tanımayan bir tarafla görüşmenin anlamı yoktur.

Filistin ve Lübnan'da gerçekleşen son karşılaşma, bu gerçeği bütün çıplaklığıyla ortaya çıkardı. Bütün dünya, İsrail'in, Hamas'ın esir aldığı bir ve Hizbullah'ın esir aldığı iki askeri meselesi bağlamında gerek Hamas'a, gerekse Hizbullah'a kar-şı hangi gayriinsanî yollara başvurduğunu gördü. Askerler, İsrail'in askerî teamüller gereği hapishanelerinde tuttuğu Filistinli çocukları ve kadınları, bunun yanında İsrail'de rehin tutulan Lübnanlıları serbest bırakması için esir alınmışlardı.

Biz bu tutsaklara rehin diyoruz; çünkü İsrail, onları ülkelerinden, evlerinden kaçırmıştı. Dolayısıyla onlar İsrail

zindanlarında rehin tutulmaktadırlar. Onlar, askerî normlara göre esir sayılmazlar.

Şu kadarı var ki, İsrail hapishanelerinde tutulan on binlerce Filistinli ve Lübnanlı rehine, İsrail'e göre teröristtirler ve aralarında çocukların, kadınların bulunduğu bu insanlar mer-hamet ve özgürlüğü hak etmemektedirler. Ama İsrail'in esir alınan üç askeri ise, kaçırılmış rehinelerdirler, dolayısıyla der-hal serbest bırakılmaları gerekmektedir.

Öte yandan İsrail, Gazze Şeridi'ne girip, Hamas'ın bakanlarını ve parlamenterlerini evlerinden kaçırabiliyor, Gaz-ze'yi yoğun bir bombardımana tâbi tutuyor, öldürüyor, yakıyor, yıkıyor, insanları kaçırıyor, gıda ve ilaç ambargosu uyguluyor, bebekleri sütsüz bırakıyor.

Bütün bunları, İsrailli bir esirin serbest bırakılması için yapıyor. Lübnan'a giriyor, en vahşi tahribatı gerçekleştiriyor; havadan, denizden ve karadan saldırıyor... İki esir için. İşte İsrail! Onunla iş tutmak isteyenlere sunulur!!

İsrail'in bu zorba tutumu; azgınlığının, sınır tanımayan dik başlılığının, dünyada siyasî ve askerî muamelelerde eşi görülmemiş pervasızlığının, kural tanımazlığının yansımasıdır. Ahlâksızlığın, savaşta ve barışta hiçbir ahlâkî değere bağlı olmayışın göstergesidir.

Bu, sınırsız bir azgınlık ve ahlâksızlıktır. Duracak bir noktası bulunmayan ahlâkî değerlerden yoksunluk hâlidir. Başkalarını küçük görmenin sınırsız bir duygusudur...

Soruyoruz biz: Savaşta ve barışta bu çirkeflikle ve bu ahlâksızlıkla hareket eden bir tarafla diplomatik görüşmeler yap-mak, anlaşmak mümkün müdür?

Arap liderler, İsrail'den bazı haklarını görüşmeler yoluyla alabileceklerine nasıl inanabiliyorlar?!

Arap rejimleri bu görüşmeleri gerçekleştirmekle, İsrail'in işgaline ve saldırganlığına meşruiyet kazandırırken, karşılığında hiçbir şey almıyorlar.

İşte İsrail'e karşı izlenecek tek ve pratik yol, direniş yoludur.

Lübnan ve Filistin İslâmî direnişleri, İsrail'le hangi dilden konuşulacağını biliyorlar.

Bu, İsrail'in anladığı tek dildir. İsrail'in algıladığı, kabul ettiği ve boyun eğdiği tek mantık budur.

Arap liderlerin, İsrail'in güvenini kazanmaya, ondan say-gı görmeye; böylece İsrail'in meşruiyetini kabul etmek, o-nunla diplomatik ve ekonomik ilişkiler kurmak, karşılıklı elçiler ve görevliler atamak suretiyle bazı haklar ve kazanımlar elde etmeye yönelik çabaları boşunadır.

Arap rejimleri hayal görüyorlar. İlişkileri normalleştirme ve diplomatik görüşmeler esasına dayanan bu yolu izlemekle tarihî bir hata işliyorlar.

İsrail'le ilişkilerde izlenecek tek sahih yol, İslâmî Direniş'in Filistin ve Lübnan'da izlediği direniş yoludur. Filistin sokaklarında İsrail'e karşı patlayan İntifada hareketidir.

Allah İmam Humeyni'ye rahmet etsin; o, İsrail'in dik başlılığını, azgınlığını, yayılmacı saldırganlığını, çoğu Arap lideri-nin kavrayamayacağı şekilde kavramış ve bu bağlamda Müs-lümanlara şu siyasî hitabı yöneltmişti:

> İsrail'le yapılacak hiçbir görüşme ve hiçbir anlaşma Müslümanlara bir fayda sağlamayacaktır. İsrail, azgınlığını ve saldırganlığını her gün biraz daha arttıracaktır.

İzlenecek tek yol, İsrail'i Ortadoğu'nun siyasî haritasından silmeye çalışmaktır.

Amerikalılar istiyorlarsa, evlatlıklarını eyaletlerinden birine yerleştirebilirler…

İsrail, Ortadoğu'da varlığını sürdürdükçe -ki Merhum İmam Humeyni'nin söylediği gibi, bir kanser tümörüdür- bölge çalkanmaya devam edecek, barışa hasret kalacaktır.

Eğer Müslümanlar tavır ve karar birliğine varırlarsa, İsrail bölgede varlığını sürdüremez, saldırganlığını da bu barbarlık düzeyinde devam ettiremez.

Ayrıca Amerika ve Avrupa, bölgeye ektikleri bu Siyonist rejimi savunamayacaklardır.

Nitekim İsrail'in kurulduğu günden bu yana bölge barış yüzü görmemiştir.

Fakat Müslümanların uğradıkları asıl musibet, çok azı müstesna, başlarındaki rejimlerdir. Bu rejimler var oldukça, musibet de devam edecektir.

Arap Rejimlerinin Tutumu

Arap dünyasında halk kaynıyordu. Güney Lübnan'da gerçekleşen İslâmî Direniş'i bütün benliğiyle destekliyordu. Bü-tün siyasal eğilimleriyle; sağcısıyla, solcusuyla... İslâm âlemi-nin başkentleri, metropolleri, siyasal, ekonomik ve ilmî merkezleri yürüyüşlerle, gösterilerle Hizbullah'a sempatisini, desteğini ifade ediyordu.

Bütün bunlar olurken, Arap ve Müslüman liderler, çok azı hariç, Direniş'e öfkeli, kızgın gözlerle bakıyorlardı.

İslâm âlemindeki kitleleri hayran bırakan, Direniş'in arkasında saf tutmasını, bütün benliğiyle desteklemesini sağlayan göz kamaştırıcı cesarete ve görkemli kahramanlığa rağmen Arap ve Müslüman liderlerden bir tek takdir, olumlu de-ğerlendirme ve saygı sözü duymadık.

Şam'da, Bağdat'ta, Tahran'da, Amman'da, Bahreyn'de, Cezayir'de, Kuveyt'te, Kahire'de, Daru'l-Beyda (Kazablanka)'da, Ankara ve İstanbul'da... atılan sloganların, sergilenen kitlesel desteğin, (sınırlı birkaç kişiyi dışarıda bırakırsak) İslâm âlemi ve Arap âlemindeki siyasal liderlerin tavırları üzerinde en küçük bir etki bıraktığına tanık olmadık.

Lübnan'ı desteklemek, Lübnan'ın yanında yer aldıklarını basın yoluyla ilan etmek maksadıyla Beyrut'ta düzenlenen Arap ülkeleri Dışişleri Bakanları toplantısında Lübnanlı liderlerden biri Arap Dışişleri Bakanlarından, kahraman İslâmî Direniş'in tavrına yönelik teşekkür ve saygı ifadesini kayıtlara geçirmelerini talep edince, hepsi donup kaldı, kimsenin ağzından tek bir söz çıkmadı.

Oysa özelde Arap liderlerinin, genelde Müslüman dünya liderlerinin Hizbullah'ın kahramanca direnişini siyasal ve ekonomik açıdan desteklemek maksadıyla bir şeyler yapma imkânları vardı. Savaşa girmelerine gerek kalmadan, Batı'da karar mekanizmaları üzerinde büyük bir baskı uygulayabilirlerdi.

Eğer bu rejimler, İsrail'in Lübnan'da sivillere yönelik olarak gerçekleştirdiği katliamlar ile ilgili olarak ortak bir karar üzerinde birleşselerdi, Güvenlik Konseyi bu katliamları durdururdu ve ne Amerika, ne de İngiltere, Güvenlik Konseyi'nin ateşkese ilişkin alacağı bir kararı engelleyebilirdi. Eğer petrol akışını kesme tehdidinde bulunsalardı, Amerika Arap iradesine karşılık vermek zorunda kalırdı. Lübnan ve Filistin'deki İslâmî Direniş'i desteklediklerini göstermek maksadıyla sadece bir ay için petrol ihracını durdursalardı, Amerika'nın tavrı yumuşayacaktı. Amerika, Arap ülkelerine veya bir bütün olarak İslâm ülkelerine rağmen Direniş'e yönelik katı tavrını sürdüremezdi.

Bizim bu açıklamalarımıza şu soruyla karşılık verildiğini biliyoruz:

Durum anlatıldığı gibi değildir. Arap ülkeleri Dışişleri Bakanları Beyrut'ta bir heyet oluşturup, Lübnan başbakanının ilan ettiği yedi madde çerçevesinde ateşkesin sağlanmasına ilişkin bütün Arap ülkelerinin isteğini bildirmek ü-zere o heyeti Amerika'ya gönderdiler. Bu ise, Lübnan'ın uğradığı, yıkımların, yakılıp harap edilmelerin ve büyük katliamların karşısında dile getirdiği taleplerin en alt seviyesidir. Bu heyet, bütün Arap rejimlerinin temsilcisi olarak Amerika'ya gitti; ama Amerika onları başkentlerine eli boş gönderdi. Eli boş dönen kimsenin uğradığı hayal kırıklığı, Arap ülkelerinin uğradığı hayal kırıklığından daha azdır. Bu girişimden, atılan bu adımdan ve ondan sonra gelen bu başarısızlıktan sonra, artık Arap rejimleri ne yapabilirlerdi ki?!

Ben diyorum ki: Onlar; Amerika, İngiltere ve Güvenlik Konseyi üyeleri nezdinde ateşkes kararının alınması için lobi yapmaya gitmişlerdi. Böyle olunca da, Amerika onlara

dön-meleri yönünde nasihatte bulundu. Ama onlar, gittikleri gibi, hiçbir netice almadan geri döndüler.

Eğer Amerika'ya kesinleşmiş bir Arap kararıyla gitmiş olsalardı, Amerika, Arap ülkeleri Dışişleri Bakanlarının kararını kabul ederdi. Amerika, Arapların tavrını ve kararını görmezden gelemezdi.

Ama ne var ki Amerika, Arap rejimlerinin, Amerika tarafından alınan bir karara karşı çıkmaya, muhalif bir kararı savunmaya cesaret edemeyeceklerini çok iyi biliyor. Araplar ancak Amerika'dan bir şey isterler, ona ricada bulurlar. Amerika da onlara: "Mesele sizin sandığınızdan daha büyüktür; sorun, Arap rejimlerinin algıladığından çok daha önemlidir. Bu yüzden başkentlerinize geri dönün ve sabırla, sonucun hayırlı olması temennisiyle bekleyin." şeklinde onlara öğüt verir.

Amerika'nın dost ve müttefiki Arap ve İslâm ülkeleri rejimlerinin takındığı tavır bağlamında son derece önemli ve hassas bir konu ile karşı karşıyayız. Bu, İslâm ümmetinin en önemli sorunlarından biridir. Bu yüzden etraflıca araştırılıp üzerinde çokça düşünmek gerekir.

Rejimlerle Dünya Emperyalizmi Arasındaki İlişkiler

Bu değerlendirme kapsamında bazı hususlara temas edeceğim. Amacımız, siyasal konularla ilgili araştırmalar yapan yazarlarımızın, "rejimler"e karşı takınılacak tavra daha fazla önem vermelerini, bu konuda ufuk açıcı düşünceler üretmelerini sağlamaktır. Bu hususlar şunlardır:

1- Genelde İslâm âleminde, özelde Arap dünyasında rejimlerle halklar arasında derin bir ayrılık vardır. Dostluk-düşmanlık, ret-kabul gibi tavır alışlarda bu ayrılığı somut olarak gözlemleyebiliyoruz. Rejimlerin önerdiğini halklar reddediyor. Rejimlerin reddettiğini ise halklar istiyor. Böylece aradaki uçurum günbegün büyümekte, rejimlerle halklar tamamen birbirinden kopup farklı konumlar edinmektedirler. Hatta bazı ülkelerde halklar sokaklara dökülüp eski devlet başkanının bir daha başkanlığa aday olmamasını,

cumhuriyet rejiminin babadan oğla geçen bir krallığa dönüşmemesini talep etmektedirler.

Yöneticiler ve onların etrafındaki yardakçılar bolluk, refah ve bizim gibi ülkelerde eşine az rastlanır bir lüks içinde hayat sürdürürken, halklar yoksulluk, muhtaçlık ve yoksunluk içinde yaşamaktadırlar.

İslâm dünyasında, özellikle Arap âleminde iktisadî kaynaklar alabildiğine geniş olduğu hâlde, İslâm dünyasının ekonomisinin genelde dışa bağımlı, emperyalist ekonominin çarkına bağlı ve kendi kendine yeterlilik özelliğinden yoksun olduğunu görüyoruz. Dış ekonomik ilişkilerimiz bağımlıdır. Kendi kendine yeten bir ekonomi söz konusu değildir.

Bu da iki sonucu doğurmaktadır. Birincisi, ekonomik geri kalmışlık... İkincisi, siyasal bağımlılık... Çünkü siyasal bağımlılık, ekonomik bağımlılığın kaçınılmaz bir sonucudur. Dünya emperyalizminin, İslâm âleminin siyasal bağımlılığının kalıcı hâle gelmesi için oluşturduğu bir ekonomik stratejisidir bu.

2- İslâm âleminde rejimlerle halklar arasındaki bu derin ayrılığın esas sebebi şudur: Bu rejimler, dünya emperyalist düzenlerin siyasal ve ekonomik desteğiyle iktidara geldiler ve aynı destekle iktidarlarını sürdürüyorlar. Bu desteğin bedeli de, bu rejimlerin, dünya emperyalizmine bağlı kalmaları, onların çıkarları için çalışmalarıdır. Rejimlerle emperyalistler a-rasındaki bu sıcak dostluk da kendilerini halklarından, halklarının iradesinden ve kararından soyutlamaktadır. Onları, halk-larına düşmanlık maksadıyla oluşturulmuş cephede yer almak durumunda bırakmaktadır.

Doğal olarak emperyalistlerle kurulan bu ilişkiler, gitgide artan bu bağımlılık, sadece bu anlattıklarımızdan ibaret değildir. Biz sadece sebeplerden ve sonuçlardan bahsettik. İlişkilerin kendisine gelince, bağımlılığın ve işbirlikçiliğin düzeyi çok daha girift bir konudur. Ekonomik ve siyasal ilişkilerden oluşan son derece sıkı örülmüş bir ağ söz konusudur. Alabildiğine komplike irtibat, tâbicilik... ve de son zamanlarda işbirlikçilik etkenleri ile karşı karşıyayız.

Bu rejimlerle halklar arasındaki ilişkiler bağlamında her zaman karşımıza çıkan sonuç şudur: Bu rejimler, halklarını ve ülkelerini dünya emperyalizminin hizmetine girmeye ve bundan doğacak bütün sonuç ve etkileri kabul etmeye zorlamaktadırlar.

Bazen, emperyalist rejimlerin çıkarlarını korumak için halkla silahlı çatışmaya girdiklerini dahi görebiliyoruz. Sanki bu rejimler; ülkelerimizde emperyalizmin çıkarlarını savunmak, emperyalizmin İslâm üzerindeki ekonomik, siyasal ve askerî egemenliğini korumak, bölgenin emperyalizmin egemenliği, bazen de vesayeti altında kalmasını garanti etmek için kurulmuş üslermiş gibi.

Bu konunun derinlere dayanan kökleri vardır.

Takınılacak Tavır ve Çözüm

Şimdi soruyoruz: Nasıl bir tavır takınmak gerekir? Çözüm nedir?

Böyle bir meseleye ayrıntılı bir cevap vermek, bu kısa çalışmanın hacmini aşar. Ama biz sadece bu meseleyi gündeme getirmek istiyoruz. Ki İslâm ümmetinde bu meseleyi ele alacak çevreler gerekli araştırmaları ve diyalogları gerçekleştirsin. Biz diyoruz ki:

Bu rejimler, dünya emperyalizminin çıkarlarına hizmet etme, siyasal ve ekonomik açıdan emperyalizme bağımlı olma hususunda aynı konumda ve aynı ilişki düzeyinde değildirler.

Arap liderler açısından bu meselenin en doğru çözümü; kitlelerin bağrına dönmeleri, onların sorunlarını ve problemlerini üstlenmeleri, dünya emperyalist düzenlere karşı halklarını savunmalarıdır.

Ama rejimler bu yolu izlemiyorlar. Böyle bir yolu izlemenin, Batı ile ilişkilerini sıkıntılı bir dönemece sokacağına, sonuçları pek de hoş olmayan siyasal krizlere yol açacağına, Batı ile ekonomik, askerî ve siyasal ilişkilerin büyük darboğazlara gireceğine inanıyorlar. Önlerinde İran'ın Batı ile ilişkileri örneği duruyor. Her gün İran'a karşı yapılan pro-

pagandaları; siyasal, ekonomik ve askerî sıkıştırmaları, baskıları görüyorlar. Nasıl ki Saddam Hüseyin'in, Batı'nın, özellikle Amerika'nın teşvikiyle İran'a karşı açtığı savaş, yukarıda sözü edilen baskılardan sadece bir tanesidir.

Bu rejimler, hesaplarını iyi yaparlarsa, buldukları çözümün kendi çıkarlarına olmadığını göreceklerdir. Çünkü halklarıyla ilişkileri bağlamında beliren temel sorunu çözmeleri, daha yerinde bir tutumdur. Ama bunun yerine, soruna yönelerek, halklarına iki proje çerçevesinde yöneliyorlar: Biri propaganda, öbürü güvenlik!!

Propaganda, bu rejimler tarafından imajlarını düzgün göstermek için en geniş kapsamıyla yalan haberler yayma yöntemidir. Bu yöntemle batılı hak kılığında sunuyor, hakkı da batıl olarak gösteriyorlar. İşte sorunu çözmek için başvurdukları ilk yöntem budur. Böyle yaparak kendileriyle halkları arasındaki ayrılığı azaltmayı umuyorlar.

Güvenlik (!) meselesine gelince, bu da rejimlere muhalefet etme gafletinde bulunan kişilere karşı ateş, demir, ezme, tepeleme ve dağıtma yöntemi olarak belirginleşmektedir.

Hiç kuşkusuz genel olarak Arap liderleri içinde bu siyasetin en belirgin örneği, tarihin yüzünü karartan Saddam Hüseyin et-Tikritî'dir. İslâm âleminde ve bütün dünyada zul-mün, acımasızca tepelemenin, ocakları yıkıp insanları darmadağın etmenin en kötü örneği olarak tarihteki yerini alacaktır.

İşte üzerinde durduğumuz soruna yönelik olarak rejimlerin başvurdukları ikinci yöntem budur. Rejimler bu yöntemi imkânları ölçüsünde en geniş kapsamıyla uygulamaktadırlar.

Bu liderlerin tümünü ümmetin çıkarlarına ihanet etme suçlamasından aklamak mümkün olmadığı gibi, hepsini hain ilan etmek de mümkün değildir... Kuşkusuz bu liderler arasında halkına, toprağına ve vatanına ihanet etmek istemeyen, ama kendini zor alternatiflerle karşı karşıya gören, en kolay yöntemin ise dünya emperyalistlerinin çıkarlarına

hizmet etmeyi, halkına ve vatanına hizmet etmeye tercih etmek olarak düşünen kimseler vardır.

Kimisi de bu yola, büyük güçlerin desteğini ve dostluğunu vatanına ve halkına kazandırmak için girdiğini düşünmektedir. Ona göre, bu yola, bu amaçla girmiş olduğuna göre, emperyalist düzenlerle bu tür ilişkiler kurmasının bir sakıncası yoktur. Dolayısıyla başta emperyalistlerin çıkarlarını korumak gibi bu tür ilişkilerin gereklerine bağlı kalması zorunludur...

Bunun doğal sonucu, söz konusu liderlerin, emperyalistlerin çıkarlarına hizmet etmek adına halklarından uzaklaşmalarıdır.

Biz, şu veya bu siyasal algının yanlışlığını enine boyuna anlatmak ve tartışmak istemiyoruz. Çünkü bu liderlerin isteyerek halklarından kopup dünya emperyalist düzenlerine dost olmakla vardıkları sonuçların kendisinde bile en güzel bir tartışmanın yerini tutacak ve söylediklerimizi doğrulayacak güçlü kanıtlar vardır.

Bu liderler arasında, durumun farkında olarak Batı emperyalizminin işbirlikçisi olarak siyasal arenaya giren kimseler de vardır ve bunların sayısı hiç de az değildir.

Gözlem, Denetim ve Bilinç

Her hâlükârda ümmet arasında siyasal bilinci ve siyaset kültürünü yaygınlaştırmak gerekir. Bu liderlerin hareketlerini, yanlışlarını ve ihanetlerini gözlemlemek, onları sıkı bir denetime tâbi tutmak lazımdır. Bu rejimlerin maskesini indirmek, yanlışlarını ve ihanetlerini gözler önüne sermek bir zorunluluktur.

Bu rejimlerin, suçlarını, siyasal zorunluluklarını ve ihanetlerini örtmek için en geniş kapsamıyla kullandıkları bu yalan esaslı siyasal propagandayı boşa çıkarmak için siyasal bilinci yaygınlaştırmak kaçınılmazdır.

Halk muhalefetine derinlik ve genişlik kazandırmak, muhalefet hareketini canlandırmak gerekir.

Korku Duvarını Yıkmak

Rejimlerin, halkı susturmak, özgürlükleri boğmak, insanların yüreklerine korku salmak maksadıyla başvurdukları terör, şiddet ve tedhiş esaslı planı boşa çıkarmak gerekir. Bunun yolu da korku duvarını yıkmaktır. Çünkü bu korku duvarı, halkları ürkütüp dehşete düşürmek üzere rejimlerin sahip oldukları güvenlik güçlerinin gücünü ikiye katlayan bir etki bırakmaktadır.

Halk, korku duvarını aşıp topluca sokağa indiği, ateşli sloganlarla muhalefetini ilan ettiği zaman, bu rejimlere bağlı emniyet örgütleri, sokağa inen, rejime yönelik muhalefetini ve öfkesini haykıran geniş kitleleri kontrol edip takip etmekten aciz kalırlar.

Pozitif Muhalefet

Muhalefeti, olumlu bir çizgiye yöneltmek, olumsuz cihetlerden uzak tutmak, üzerinde önemle durulması gereken bir husustur. Çünkü olumsuz bir siyasal çizgi takip eden muhalefet hareketleri baskıcı rejimleri mutlu ederler. Olumsuz muhalefet sadece "ret" esasına dayanır.

Bu da muhalefetin rolünü ve etkisini alt seviyeye indiren, doğal olarak rejimlerin de nüfuzunu yaygınlaştırıp pekiştiren bir olgudur.

Muhalefet bağlamında yaşanan birçok deneyim bize göstermiştir ki, bir muhalefet hareketi, siyaset sahnesinden ve yönetim mekanizmalarından çekilmemeli, sadece eleştirmek, reddetmek ve itiraz etmek için oyunun dışına çıkmamalıdır.

Siyasal hareketimiz kapsamında zaman zaman başvurduğumuz ve seçimlere katılmamayı, idarî kurumlardan uzaklaşmayı öngören yöntem, birçok açıdan gözden geçirilmeyi gerektirmektedir. Ancak mutlak bir uzaklaşmayı, ayrışmayı gerektiren reel gerekçelerin olması başka... Bunun da hükmü başkadır.

Ayrıca şu anda biz bu meseleyi tartışacak durumda da değiliz.

Dolayısıyla, İslâm âleminde ve Arap dünyasında egemen olan rejimlerle ilişki kurma yöntemi, uzun soluklu araştırmaları, derin tefekkürü ve çok yönlü diyalogları gerektirmektedir. Ta ki Allah'ın izniyle bu hassas ve önemli meseleden kusursuz ve ufuk açıcı bir siyasal projeyle çıkmış olalım. Bizim açıklamalarımız ise, sadece bu meselenin gündeme getirilmesine yönelik bir çabadır.

Ortadoğu'ya İlişkin Yeni Amerikan Projesi

Yeni Ortadoğu

Bilmiyorum; bu ifade, Amerika Dışişleri Bakanı Rice'ın, Hizbullah-İsrail arasındaki savaşın devam ettiği sırada verdiği beyanattan önce başkası tarafından kullanılmış mıydı, kullanılmamış mıydı?

Rice, Lübnan'a, Hizbullah'ın rolünün bitirilmesini, silahsızlandırılmasını, Lübnan-İsrail ilişkilerinin normalleştirilmesi-ni ve Güvenlik Konseyi'nin Hizbullah'ın silahsızlandırılmasına ilişkin kararının uygulanmasını talep etmek üzere gelmişti. Ona göre Güvenlik Konseyi'nin kararında geçen "milisler" ifadesinden maksat Hizbullah'tı. Bu arada yaptığı konuşmada "Yeni Ortadoğu"yu da müjdeliyordu.

Bu sözü duyduğumuzda durup kaldık. Düşünmek ve değerlendirmek için… Bu, Amerika'nın bölgeye ilişkin stratejisi kapsamında söylenmiş bir sözdü, bir dil sürçmesi değildi.

"Yeni Ortadoğu"dan maksat, Rice'ın nasıl düşündüğünü bilenler açısından açıktı… O, bu ifadeyi kullanırken, İsrail'in, Golan tepeleri, Şeb'a çiftlikleri ve Filistin toprakları gibi Arap ve Müslüman toprakları üzerindeki işgalinin devamını ve ortada buna karşı koyan bir direniş hareketinin kalmamasını amaçlıyordu.

Biz, bu iki zıt kutup arasında Rice'ın ne demek istediğini anlıyorduk.

"Yeni Ortadoğu" kavramının nesnel karşılığını daha iyi anlamamız için, zihnimize müracaat etmemiz, bu hassas bölgede son 28 yılda meydana gelen siyasal gelişmeleri hatırlamamız gerekir.

Bu süre zarfında bölge büyük siyasal sarsıntılar geçirdi. Bu sarsıntılar Ortadoğu'nun siyasal haritasında büyük değişiklikler meydana getirdi.

Bu sarsıntıların ilki, bundan 28 yıl önce İran'da gerçekleşen devrimdir. İmam Humeyni (r.a) liderliğinde gerçekleşen İslâm devrimi, Ortadoğu'nun siyasal haritasını değiştirdi. İran, bütünüyle Amerika'nın nüfuz alanının dışına çıktı. A-merika'nın bölgeye ilişkin siyasal planında kelimenin tam anlamıyla bir kargaşa ve belirsizlik baş gösterdi. İslâm devrimi, bölgenin tamamında, Irak'ta, Filistin'de, Afganistan'da, Lübnan'da... devrim ateşini tutuşturdu.

Amerika'nın bütün çabalarına rağmen İran, bir daha Amerika'nın nüfuz alanına geri döndürülemedi.

İkinci kıvılcım ise Lübnan'da çakıldı. Lübnan İslâmî Direniş Hareketi ortaya çıktı. Güney Lübnan'ı İsrail'den geri almak için mücadele başlattı. Sonunda Direniş, İsrail'i mağlup ederek güney Lübnan'dan çekilmesini sağladı.

Üçüncü kıvılcım da, Irak'ta ortaya çıktı. Bu bağlamda, aşağıdaki hususun ayrıntılı olarak açıklanması gerekmektedir:

Şiî Hilâli

Irak rejimi yıkılmaya yüz tutmuştu... Yıkılmadan önce Irak'ta yaşanan gelişmeleri inceleyen bir kimse, şu iki hakikatten kuşku duymazdı:

Birinci Hakikat: Tikritî (Saddam) rejimi, yıkılmaya yüz tutmuş zayıf bir bina görünümündedir. Irak Baas Partisi'nin kurduğu sertlik ve şiddet esaslı güvenlik rejiminin, kitlesel öfkeye, Irak sokaklarından yükselen devrim dalgasına karşı koymasına imkân yoktu...

İkinci Hakikat: İslâmî muhalefet, Saddam'ın peş peşe giriştiği savaşlarda, ahmakça didişmelerde iyice tükenme noktasına doğru yaklaşan rejiminin tek alternatifidir.

Kuşkusuz Amerikan gözlem hücrelerinin de bu iki hakikatten mutlaka haberi vardı... Amerika için sonuç gayet açıktı. Eğer olaylar doğal seyrinde devam ederse, Saddam re-

jimi kaçınılmaz olarak yıkılacaktır; Saddam'ın ve Irak'a egemen olan rejiminin yerini İslâmcılar alacaklardır. İslâmcılık ise -bilindiği gibi- Amerikan egemenliğine başkaldıran siyasî bir duruştur. Bütün bu gerçekler, Amerika'nın dikkatini çekiyordu elbette. Bu yüzden onlar açısından olayların akış yönünü bir an önce değiştirmek bir zorunluluktu...

Olayların seyrini değiştirecek, Irak'ta iktidarı Saddam'dan Amerika'ya intikal ettirecek tek yöntem, Amerikalıların Saddam'ı düşürerek doğrudan yönetimi ele almalarıydı. İktidarın Saddam'ın elinden doğrudan ve Irak sokaklarına uğramadan Amerika'nın eline geçmesinin başka yolu yoktu. Böylece her şey son bulacak, Amerika ve işbirlikçileri, Saddam rejiminin meşru alternatifleri olacaklardı...

Kuşkusuz bu, son derece ince tasarlanmış, sağlam bir plandı. Olaylar, Amerikalıların öngördüğü gibi gelişse ve İslâmî alternatif yerine Amerikan alternatifi ön plana çıksa, her şey tam da istendiği gibi olacaktı.

Bu plan uyarınca Saddam Amerikalılar tarafından devrildi. Böylece Amerikalılar her şeye el koydular.

Ancak Amerikalılar bir şeyi hesaba katmadılar. İslâmcıların Irak'ta geniş bir taban oluşturdukları, Irak sokaklarının dinî mercilere ve İslâmcılara derin güven duydukları ve İslâmcıların da dinî mercilere derinden bağlı oldukları gerçeğini, ayrıca İslâmcıların Irak'ta büyük bir güce sahip olduklarını da göz ardı etmişlerdi. Evet, Irak'ta İslâmcılar büyük bir siyasal kabiliyete sahiptiler. Dinlerinin selametini, onurlarını ve bağımsızlıklarını korumak için büyük bir manevra yeteneğini temsil ediyorlardı.

Bu nokta, İslâmcılar arasında uzun süre tartışılmıştır. Ço-ğunluğun görüşü şu yöndeydi: Amerikan nüfuzu altında da olsa, İslâmcıların yönetim ve karar mekanizmalarında bulunmaları, bulunmamalarından daha iyidir. Böylece İslâmcılar, Irak yönetimi ile ilgili olarak bu görüş üzerinde karar kıldılar. Bu konuda dinî merciin görüşü de olumluydu. Neticede bu, böyle bir konuda alınan siyasal bir karardı.

Yukarıda değindiğimiz iki olgudan çıkan sonuç:

İslâmcılar, karar ve yönetim mekanizmasında yepyeni bir varlık tescil ettirdiler; halk da onları seçti. Böylece Amerika'yı reel bir durumla karşı karşıya bıraktılar. Amerika'yı Irak'tan çekilmek hususunda sıkıştırmaya başladılar. Amerika kendini bir siyasal çalkantı içinde bulmuştu ki, önceden bunu hesap etmemişti.

Doğrudur, Amerikan kuvvetleri, zırhlı araçlar içinde Irak caddelerinde, yollarında dolaşıyorlar. Askerî uçaklarıyla Irak semalarında turluyorlar. Ama olaylar büyük bir hızla netice vermeye başladı. Artık Irak sokakları yabancı varlığına, Irak üzerindeki egemenliğine karşı rahatsızlığını dile getiriyordu. Öyle ki Irak sokakları Amerikalıların çekilmesini, ya da en kısa sürede çekilmek üzere bir takvim belirlemesini talep ettiler. Irak sokaklarında Amerikan varlığına karşı silahlı çatışmalar oldu.

Amerikan araştırma merkezleri, bu konudaki engin deneyimleriyle, Irak'ta yakın bir zamanda Amerika'ya karşı büyük bir halk ayaklanmasını beklemektedir.

İsyan Üçgeni

Bu minval üzere, İran, Irak ve Lübnan'da, Amerikan egemenliğine karşı üçlü bir siyasal isyan hareketi de olgunlaşmaya başladı. Kuşkusuz Amerikan askerleri hâlâ Irak topraklarında ve semalarında dolaşıyorlar. Ama Amerikalılar, burada uzun süre kalamayacaklarını çok iyi biliyorlar. Amerika bu kitap yazıldığı bugüne kadar kurban verdiği en az 2600 askerinden daha fazlasını kurban vermeye tahammül edemez. Bunun yanında milyarlarca dolar zarara uğramaktadır… Amerikan halkı, Irak'ta daha fazla evladını kurban ver-meye, devlet hazinesinin daha fazla harcanmasına katlanamaz.

Dolayısıyla Irak'taki siyasal durum, Amerika açısından kötü günlerin habercisidir. Uyarı çanları çalıyor… Amerika baştan beri Irak'ı şu isyan üçgeninin içinde kabul ediyor: İran, Irak ve Lübnan…

Bu üçgen hakkında Amerika'yı uyaran kişi, Ürdün kralı Abdullah'tı. Bu üçgeni "Şiî Hilali" olarak nitelendirerek, Amerika'nın bölgeye ilişkin politikasını eleştirmiş ve Amerika'yı, Irak'ta İslâmcıların yönetim ve karar mekanizmalarını ele geçirmelerine izin vermemesi hususunda uyarmıştı.

Suudi hariciyesi de, Amerikalıların Irak'a ve bölgeye ilişkin olarak belirledikleri planı eleştirmek bağlamında bu duruma dikkat çekmişlerdi.

Amerikan iradesine başkaldıran isyan üçgeninin iki tarafını İran ve Lübnan oluştururken, taban çizgisini Irak oluşturmaktadır.

İsyan üçgeninin sorun olması, Amerika'ya bağlı olmamasından kaynaklanmaktadır. Bu nokta, Amerika'nın bölge politikası açısından son derece önemlidir.

Hüsnü Mübarek de bu gerçeği başka bir tarzda ifade etmiş ve kendisiyle yapılan bir röportajda şöyle demiştir:

"Iraklılar İran'a bağlıdırlar..."

Bu, başka bir meseleye ilişkin zekice dile getirilmiş siyasî bir ifadedir. Demek istiyor ki: Amerikalılar, kesinlikle Irak'ın yeni yöneticilerinin dostluklarını kazanamazlar. Irak'ta Saddam sonrası yeni aşamada yönetim ve karar mekanizması Amerikalıların nüfuzlarının dışına çıkmıştır.

Söylediğim gibi bu, ince ve zekice dile getirilmiş bir ifadedir. Arap ülkelerinin ve Amerika'nın hassasiyetini kaşımaya yöneliktir. Ama Hüsnü Mübarek bu sözleri söylerken Iraklıları kızdıracağını, hem de çok kızdıracağını kestirememişti.

Özetleyecek olursak; bu, Ortadoğu'da Amerika'nın emperyalist iradesini reddetmeyi esas alan isyan üçgenidir ve bu, Amerika'yı fazlasıyla kaygılandırmaktadır... Ne anlam ifade ettiğini çok iyi biliyorlar...

Ürdün kralı Abdullah'ın, Suudi hariciyesinin ve Mısır lideri Hüsnü Mübarek'in dikkat çektiği bu noktanın, Amerikalılarca bilinmemesi düşünülemez. Ama Ürdün, Suudi Arabistan ve Mısır liderleri bir şeyi anlamamış görünüyorlar: Amerika, Irak'ta bu çözümü istemeden kabul etmiştir.

Önünde tercih edeceği başka alternatifler yoktu. Irak'ta İslâmcılar, pratik koşulların etkisiyle yönetim ve karar mekanizmalarına ulaştılar, Amerika'nın Irak için öngördüğü tercihlerden biri olarak değil. İradesini demir ve ateşle kabul ettirmek ve de Saddamcı bir yola başvurmak, Amerika'nın çıkarına uygun değildi. Öyle yapsaydı, Irak'ta çetin bir silahlı direnişle karşılaşacaktı ve Amerika buna karşı koymaya güç yetiremezdi...

Dolayısıyla bu bağlamda Amerika için söylenecek şey şudur: Amerika istemeden bu tercihi yapmak zorunda kaldı. Bir tercih hatası yapmış değildir...

Her hâlükârda 28 yıl içinde Ortadoğu'nun siyasî haritasında temel değişiklikler meydana geldi... Ve bu değişim, kesinlikle Amerikan stratejisinin aksine bir istikamette gelişmektedir... Bu yüzden Amerika açısından yeni planlar yapmak ve Ortadoğu'da mevcut olan bu isyan üçgenini ortadan kaldırmak bir zorunluluktur. İşte bu plan, Amerikan Dışişleri Bakanı odun hamalı Condoleezza Rice'ın (bk. Tebbet/Mesed Suresi), onca donanımına rağmen İsrail ordusunun Hizbullah karşısında zor duruma düştüğünü görüp de işaret ettiği stratejidir. Rice, Amerika'nın Ortadoğu'da yeni bir harita çizme karırında olduğunu ilan etti ve buna "Yeni Ortadoğu" adını verdi.

İsyan Üçgenini Çökertmek İçin Amerika'nın Kullandığı Argümanlar

İsyan üçgenini Ortadoğu'nun siyasal haritasından silmek için Amerikan emperyalizmi hangi argümanları kullanmaktadır?

Bölgenin siyasal durumunu ve Amerikan söylemini takip edenlerin, Amerika'nın bu üçgeni ezmek ve Ortadoğu'dan söküp atmak için kullandığı argümanları anlamaları zor değildir.

Amerika ve müttefikleri, İran'ı güç kullanmakla tehdit ettiler. İran'a karşı, nükleer programına son vermemesi durumunda, ağır ekonomik ambargo uygulamak için Güvenlik

Konseyi'ne başvurdular. Bu tehditlerin yanında bazı ekonomik teşvikler sundular. Büyüklerin küçük çocukları elma şekeriyle kandırması gibi…

Fakat Amerika, İran'ın sarsılmaz kararlılığıyla karşılaştı. İran barışçı nükleer programını aksatmadan devam ettirdi… İran'ın nükleer programı hâlâ İslâm Cumhuriyeti ile Amerika ve müttefikleri arasında sert tartışmalara neden olmaya devam etmektedir.

Hâlâ Amerika, uranyum zenginleştirme hususunda ısrarını sürdürmesi durumunda, İran'ı, kendisinin veya İsrail'in askerî güç kullanmasıyla, İran'ın nükleer tesislerinin vurulmasıyla tehdit edip durmaktadır. İran dosyasının Güvenlik Konseyi'ne havale edileceğini ve ağır ekonomik bir ambargonun ve hava ambargosunun uygulanmasına ilişkin karar çıkarılacağını dile getirmektedir.

Amerika, İran'ın bu tehditler sonucu kendisine boyun eğeceğini ve nükleer programını durduracağını umuyor. Ama bu ödünden sonra başka ödünler verilmesi devreye girecektir. Böylece İran'ın sert tutumu yumuşatılacak, İran kuşatılmış olacaktır.

Ancak hiç kimse, İran'ın bu şekilde boyun eğeceğini, nükleer programını durduracağını beklememektedir…

Amerika'nın bölgeye kendi stratejisini egemen kılmak için kullandığı **birinci argüman** budur.

İkinci argüman: Irak'ta siyasal faaliyetleri iptal etmeye yöneliktir. Bu da terördür. Irak'ta devam eden terör, siyasal faaliyetleri geçersiz kılmak, kaderlerini tayin etmek maksadıyla sokağa çıkan halkı yeniden evlerine döndürmek maksadıyla planlanmış, programlanmış bir olgudur. Bu terörün ana dinamiklerini; dinî aşırılık, Baas partisi ve Amerikan güçleri oluşturmaktadır. İşte terör üçgeninin üç kenarı, omurgası budur. Irak'ta terör hâlinin devam etmesi için Baas partisini ve dinî aşırılığı teşvik eden baş muharrik, Amerika'dır.

Burada bu noktayı irdeleme amacında değiliz. Çünkü Irak'ta terörün yükselmesinde Amerika'nın teşvik edici rol

oynadığına ilişkin çok sayıda delil vardır. Bu şekilde Amerikalılar, bu siyasî kumarda iki önemli koza sahiptir: Terör ve hizmetlerin iptali veya en alt seviyeye indirilmesi…

Amerikalılar terör çemberini her gün biraz daha genişletmekte, halk için zorunlu hizmetler alanını her gün biraz daha daraltmaktadırlar. Böylece halk tarafından seçilmiş, dinî merciin desteklediği hükümeti zor durumda bırakıyorlar. Bu öyle bir durumdur ki, bir adım ötesi anarşi ve karmaşadır. Terör ve hizmetleri durdurma argümanlarını kullanmak suretiyle Amerikalıların hedeflediği de budur.

Irak'ta anarşizm ve Amerikalıların gerçekleşmesi için can attığı karmaşa, Amerika için altın bir fırsattır. Amerika'nın amacı, böyle bir durumun gerçekleşmiş olmasını bahane ederek "vatanı kurtarma" adıyla yeni hükümeti kurmaktır. Böylece Amerikan işbirlikçileri iktidara gelecek, ardından insanları memnun edecek şekilde hizmetler sunulacak ve hayat doğal mecrasına dönecektir.

Halkın seçtiği ve dinî merciin de desteklediği hükümeti düşürmek için Amerika'nın hazırladığı plan budur.

Ama bizim kanaatimize göre -bizimki içeriden bir okumadır-, Irak halkı, Amerikan planına dâhil olmayacak; Iraklıların, terör eylemlerinden ve hizmetlerin yetersizliğinden dolayı sabrı tükenmeyecektir.

Ayrıca şu da bir gerçek ki, Amerika'nın Irak'ta anarşi ve kargaşa çıkarmak için kullandığı odaklar, Amerika'nın hükümeti devirip yerine "vatanı kurtarma hükümeti" kurmasını mümkün kılacak güce asla sahip değildirler.

Üçüncü argüman: Amerika'nın isyan üçgenini Ortadoğu denkleminin dışına çıkarmak için kullandığı üçüncü argüman ise, Lübnan Hizbullah'ını silahsızlandırmak, silahsız bir siyasal gruba dönüştürmektir. Böylece İsrail'e karşı direniş bağlamında gerçekleştireceği bir rolü kalmayacaktır. Bu ise Hizbullah açısından her şey demektir.

Amerika, Güvenlik Konseyi'nden milislerin silahsızlandırılmasına dair bir karar çıkarttı. Ama bu karar, İslâmî Direniş'in silahsızlandırılmasını sağlayacak güçte olmadı…

Bu yüzden Amerika'nın, Hizbullah'ı silahsızlandırmak i-çin devreye soktuğu son seçenek, bunu doğrudan İsrail eliyle gerçekleştirmek oldu.

Yüce Allah'ın Amerikan planını nasıl boşa çıkardığını, İsrail ordusunu, Hizbullah aracılığıyla nasıl aşağılayıcı bir hezimete uğrattığını gördük!

İşte Ortadoğu denkleminde isyan üçgenini devre dışı bırakmak ve İran, Irak ve Lübnan'ı Amerikan iradesine boyun eğdirmek maksadıyla Amerika'nın kullandığı argümanlar bun-lardır.

Amerika Yeni Ortadoğu Haritası'nı kâğıt üzerinde değil, pratikte çizmeye zaman bulacaktır. Ama İran'ın, Irak'ın ve Lübnan'ın tavrını tamamen bloke edip etkisizleştirdikten son-ra…

Peki, Amerika buna güç yetirebilecek midir?

Amerika'nın Ortadoğu'ya ilişkin stratejisinin sağlıklılığı ve realistliği hususunda büyük şüphelerimiz var. Bizce Ürdün kralı, Hizbullah'a savaş ilan eden İsraillilere şu sözleri söylerken haklıydı:

> İsrail, söz dinlemezliği ve büyüklenmesiyle, Hizbullah olgusunun her yerde; Amman'da, Kahire'de, Bağ-dat'ta, Cezayir'de, Kazablanka'da, Yemen'de… ortaya çıkması için altın bir fırsat sağladı. Bu savaştan sonra artık Hizbullah, sadece Güney Lübnan'la sınırlı olmayacaktır. Bundan sonra her yerde Hizbullah'ın doğuşuna tanık olacağız.

Güvenlik Konseyi

Tamamen Amerika'nın, ondan sonra da Güvenlik Konseyi'nde veto hakkına sahip diğer dört devletin etkisinde olan Birleşmiş Milletler ve Güvenlik Konseyi, Müslümanların ne işine yarıyor?

Bir milyar üç yüz milyon Müslüman'ın Güvenlik Konseyi'nde veto hakkı bulunmamaktadır. Bu hak sadece büyük devletlere aittir. Amerika tek başına, Birleşmiş Milletler'e üye 180 ülkenin ortak kararını ve Güvenlik Konseyi'nde alınan herhangi bir kararı veto hakkını kullanarak durdurma imkânına sahiptir. Ve Güvenlik Konseyi de buna karşı hiçbir şey yapamaz.

(Dönemin) Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Kofi Annan, İsrail'in Lübnan'ı ağır bombardıman altında tutarak yerle bir ettiği otuz üç gün süren savaşla ilgili olarak gerçekleştirilen ve ateşkes kararı alınan son toplantının açılışında çok acı ifadeler kullanmıştır.

Şu anda konuşmanın metnini hatırlamıyorum, sadece içeriğini aktarmakla yetineceğim:

> Eğer burada, bu toplantıda başarısızlığımı tescil ettirmezsem, Güvenlik Konseyi'ndeki sorumluluğuma karşı ben bir hain olurum. Lübnan 33 günden beri yakılıyor. Buna karşılık Güvenlik Konseyi bir türlü ateşkes kararını alamıyor...

Güvenlik Konseyi bu süre zarfında defalarca toplandı. Toplantıya katılanlar, Lübnan'da derhal ateşkes ilan edilmesine ilişkin karar alıyorlardı. Fakat Amerika ve müttefiki İngiltere kararı reddediyor, durduruyorlardı.

Tek başına Amerika, Güvenlik Konseyi'nin herhangi bir kararını durdurma imkânına sahipken, Müslümanlar, ne yapsınlar Güvenlik Konseyi'ni?!

Bu son derece ciddi bir sorudur. Acizliğin veya bir kenara çekilip çaresizce beklemenin ifadesi değildir. Bu, Müslümanlara, bu uluslararası kurumun değerini ve rolünü iyi kavramaya, tarafsızlığını ve Amerika ile diğer emperyalist ülkelerin yanında tutum alışını iyi anlamaya yönelik bir çağrıdır.

Lübnan, İsrail bombardımanı altında yanıyordu. Bir milyon insan Lübnan'dan Ürdün'e ve Suriye'ye sığındı. Okullara ve camilere yerleştiler, evlerde misafir edildiler. 15 bin ev, içindeki insanlar ve eşyalarla birlikte yerle bir edildi. Lübnan'ın köprü, elektrik santralleri, su depoları, gıda ambarları, hastaneler, telefon hatları gibi bütün alt yapısı yıkıldı.

Bugünlerde tarihe bir kara leke gibi yazılacak Kana katliamı gerçekleştirildi. Kana köyünün İsrail hava kuvvetlerince bu barbar, bu vahşi yöntemle yerle bir edilmesi insanın yüreğini dağlıyordu.

En şiddetli bombardımanlar, en korkunç yıkımlar, en acımasız öldürmeler ve en vahşi katliamlar o günlerde yaşanıyordu.

Nihayet Güvenlik Konseyi toplandı. Ama ateşkes kararını alamadı. En azından İsrail'in bu barbarlığını kınayabilirdi; onu da yapamadı!!... Evet, dünyanın her tarafındaki insanların vicdanlarını sızlatan Kana katliamından dolayı İsrail'i kınayamadı!!

O hâlde, ne yapsın Müslümanlar bu Güvenlik Konseyi'ni?

Eğer Müslümanlar, Güvenlik Konseyi'yle ve Birleşmiş Mil-letlerle ilişkilerini askıya alacak olurlarsa, kesinlikli bu dünya müstekbirliğini temsil eden kurum onlara boyun eğmek durumunda kalacaktır...

Fakat çözüm nedir? Oysa ilişkileri kesme veya tâbi olma, ret veya teslim kararını verme yetkisi Müslüman kitlelerin elinde değil. Kaldı ki Müslümanlara, her şeyi, başta

vicdanlarını dünya emperyalist düzenlerine satan yöneticiler hükmetmektedir.

Yöneticilerimizin bizim açımızdan oluşturduğu musibet, Amerika'nın, Güvenlik Konseyi'nin ve İsrail'in oluşturduğu musibetten daha büyüktür.

Veto yetkisinin beş büyük devletin tekelinde olması, uluslararası bir örgüt tarafından bütün Müslümanlara ve Araplara karşı işlenmiş büyük bir haksızlıktır. Ne yazık ki biz bu haksızlığı o kadar içselleştirip normal saymışız ki, farkında bile değiliz!

Büyük uluslararası ailenin, sadece dünya emperyalistlerinin değil, büyük ailelerin tutum ve görüşünü de temsil eden uluslararası bir örgüte ihtiyacı vardır.

Mevcut uluslararası örgüt, uluslararası ilişkiler bağlamında bu misyonu adil bir şekilde yerine getirme gücüne sahip değildir.

Eğer Müslümanlar bu örgütle ilişkilerini keserlerse, örgüt çöker. Böylece dünya emperyalizmi, ister Müslüman, ister gayrimüslim müstazaf milletlerle kurduğu ilişkilerde kullandığı araçların en büyüklerinden birini yitirmiş olur.

Fakat kendi ellerimizle meşruiyet verdiğimiz bu tarafsız olmayan, bir milyar üç yüz milyon Müslüman'a karşı zulümlerin, aşağılamaların ve haksızlıkların en iğrencini işleyen kuruma karşı ne yapabiliriz ki?!

Güvenlik Konseyi, uluslararası meşruluğu, gücü ve karar yetkisini tekelinde bulunduruyor. Bunu da beş emperyalist üyenin çıkarı için kullanıyor. Buna dayanarak Amerika'nın vurulmasını istediğini vuruyor, kınanmasını istediğini kınıyor, saldırganlığına göz yumulmasını istediğinin saldırganlığına da göz yumuyor.

Gün olacak gelecek nesiller arasındaki çocuklarımız bu utanç verici ezilmişliğimize, Güvenlik Konseyi'ndeki aşağılayıcı ve zayıf katkımıza şaşırıp üzüleceklerdir. Atalarımız uluslararası ilişkiler bağlamında bunca aşağılanmayı, bunca horlanmayı nasıl kabul edebilmişler, diye soracaklardır. Allah onları İslâm'la aziz ve üstün kılmamış mıydı? **"İzzet Alla-**

h'ın, Resulü'nün ve müminlerindir." dememiş miydi? Şu hâlde, tarafsız olması gereken bir uluslararası kurumun bu aşağılamasını nasıl sindirebilmişlerdi?

Hizbullah'ı Nasıl Ödüllendirdik?

Bu önemli bir sorudur ve böyle bir soruyu ortaya atıp cevabını araştırmakta yarar görüyorum.

Cevaba geçmeden önce belirtmeliyim ki, Müslüman kitleler, bu cesur tavrından, bu fedakârlığından ve bu kahramanlığından dolayı Hizbullah'ı en güzel şekilde ödüllendirdi.

Milyonlarca Müslüman Cakarta'dan Semerkand'a, Buhara'ya, Tanca'dan Kazablanka'ya, Delhi'ye ve Bombay'a kadar İslâm âleminin çeşitli merkezlerinde sokaklara döküldüler. Hizbullah'a desteklerini ilan ettiler. Amerika'yı ve bölgedeki işbirlikçilerini uyardılar.

Tavırlarını ilan ederken, Hizbullah'la gönül bağlarını, birlikteliklerini vurgularken polisle çatıştılar... Kahire'de, Amman'da, Şam'da, Tahran'da, Kabil'de ve İstanbul'da Müslüman gençler meydanları doldurarak Hizbullah saflarına katılma isteklerini dile getirdiler.

Hizbullah'ın Genel Sekreteri ve Lübnan İslâmî Direniş'inin Komutanı Seyyid Hasan Nasrallah'ın ismi, İslâm âleminin istisnasız her tarafında bir yıldız gibi parladı. Her tarafı onun posterleri süslüyordu. Bu, İsrail karşısında siyasal ve psikolojik olarak hezimete uğrayanların, ilişkileri normalleştirme çağrılarına yönelik açık bir meydan okumaydı. Artık Nasrallah, İslâm âleminin her tarafında İslâmî Direniş'in sembolü hâline gelmişti. Kitleler onun ismini terennüm ediyor, onda hasretini çektikleri liderlik ve komutanlık özelliklerini görüyorlardı.

Bu engin gönül birlikteliği, kısa sürede oluşan bu büyük kaynaşma, İslâm âleminin vicdanının diriliğini gözler önüne

seriyordu. Hem de Batı istikbar ve emperyalizminin İslâm âleminde oluşturduğu bölgesel, siyasal, ulusal ve etnik engellere rağmen…

Ben diyorum ki, bu büyük engellere rağmen Müslümanlar bu engelleri aşacak güçtedirler. Nitekim bir haftadan az bir süre içinde Müslümanlar bir insan seli gibi her taraftan akarak coşkun bir denizi oluşturdular. Bu denizde Kürdü Arap'tan, Farsı Türk'ten, Şiî'yi Sünnî'den, Mısırlıyı Cezayirliden ayırmak mümkün değildi.

Bu, kitlelerin büyük ümmet denizinde kaynaşmasının bir ifadesiydi, Allah tarafından insanlar için ortaya çıkarılmış en hayırlı ümmet denizinde…

Evet, bu; ümmetin sağlığının, uyanıklığının ve canlılığının bir göstergesiydi.

Evet, Allah, bu ümmeti hayırla ödüllendirsin. İslâmî Direniş'e karşı vefalı davrandı. Onunla kaynaştı, gönül birliği oluşturdu. Bu kitleler, Direniş'i desteklemek, ona arka çıkmak, onun yanında yer aldığını ifade etmek için elinden geleni yaptı. Tek bir slogan, tek bir şiar ve tek bir tavır etrafında bütünlüğünü dile getirdi.

Bütün insanlar da bu gerçeği öğrenmiş oldular.

Ama biz yukarıdaki soruyu sorarken, ümmetin kitlelerini kastetmedik. Asıl maksadımız, İslâm âleminde egemen olan resmî rejimler ve uygulanan siyasetlerdir. Bu bağlamda İslâm âleminin kamuoyu; çatlak sesler, ürkek tavırlar ve hatta o-lumsuz yaklaşımlar karşısında tam bir şaşkınlık yaşadı. Çünkü bazı Arap liderlerin, bazı Arap rejimlerinin ve Lübnan'-daki kimi siyasal partilerin, Hizbullah'ın kahramanca, gözü pek bir eylemle başarılı bir şekilde İsrail'in güvenlik duvarını aşması olarak belirginleşen bu yiğit duruşu karşısındaki tavrı tek kelimeyle utanç vericiydi.

Bu rejimler, Hizbullah'ın eylemini üstlenmekten açık bir şekilde kaçındılar. Bu eylemi, Arap rejimlerini İsrail'e karşı istemedikleri, arzu etmedikleri kanlı bir savaşa sürüklemek o-larak nitelendirdiler.

Bunu açıkça ilan ediyorlardı... Ama diğer taraftan bu Arap ve Müslüman liderlerden, İran ve Suriye gibi nadir birkaç ülke hariç, destekleyici, cesaretlendirici bir tek söz duymadık.

Arap Dışişleri Bakanları, İsrail tarafından Lübnan'ın uğradığı felakete karşı bu ülkeyi desteklemek maksadıyla Beyrut'ta toplandılar.

Savaş bütün şiddetiyle devam ediyordu. Burada da Arap Dışişleri Bakanlarından bir tek destek ve cesaretlendirme sözü duymadık. Hatta Lübnan liderlerinden biri, bu buluşmada Hizbullah'a tebrik maksatlı bir açıklama ilan edilmesini talep edince, hepsi ağızlarına kilit vurulmuş gibi sus pus oldular.

Arap liderlerin tavrı, başlangıçta Hizbullah karşıtlığı yönünde belirginleşiyordu. Söyledikleri gibi sonuçları iyi olmayan bu çatışmadan uzak durma yönünde bir tavır sergiliyorlardı. Hizbullah'ın eylemiyle ilgilerinin olmadığını ifade ediyor, ondan uzak ve beri olduklarını söylüyorlardı.

Ama daha sonraları Arap liderlerin bu olumsuz tavrını biraz olsun yumuşatan iki etken vardı:

Birincisi: Müslümanların en geniş şekliyle Hizbullah'la dayanışmaları, gönül birlikteliklerini vurgulamaları. Bu yüzden Arap liderler, Hizbullah'a karşı ilan ettikleri olumsuz tavırlarından dolayı utanç içinde kaldılar.

İkincisi: Bütün Arap liderlerinin beklentilerinin aksine, İsrail ordusunun peş peşe Hizbullah karşısında ağır yenilgiler alması.

Arap liderlerinin üzüntü duyma, eleştirme ve kınama olarak belirginleşen tavırlarının yumuşamasında bu iki olgunun büyük etkisi oldu.

Ama bu liderler, olumlu bir tavır da hiçbir zaman takınmadılar. Uzaklık ve soğukluk, Arap dünyasının Hizbullah'ın Güney Lübnan'da verdiği kanlı mücadeleye karşı takındıkları tavrın özelliği olarak yerinde durdu.

Sizce bu soğukluğun ve sessizliğin sebebi neydi?

Çünkü Hizbullah'ı takdir etmek ve İsrail karşısında sergilenen bu kahramanlığı açıkça dile getirmek; zımnen, Arap rejimlerinin 1967 yılında İsrail kuvvetleri karşısında gerilemelerini, toprakları terk ederek çekilmelerini, dolayısıyla İsrail'in başta Kudüs, el-Halil, Hayfa ve Yafa olmak üzere geniş bir Arap-İslâm toprağını işgal etmesine imkân vermelerini ve bundan sonra da İsrail'le ilişkileri normalleştirme politikasını gütmelerini kınamak anlamını da içerir... Acaba sebep bu mudur?

Yoksa Arap liderlerin sorumluluk konumunda gözlerini genellikle Amerika'nın kırmızı ışığına yönelttikleri için mi? Amerika'nın izni ve kararı olmadan bu işaretleri aşamadıkları için mi? Amerika'nın çizdiği kırmızıçizgiyi aşma imkânları bulunmadığı için mi?

Kuşkusuz Arap rejimlerinin kararı Amerikan kararı değildir. Ama şunda en küçük bir kuşkumuz yok: Bu rejimler, uluslararası siyaset ve karar verme bağlamında Amerika'nın kırmızıçizgilerini aşacak güçte değildirler.

Sonuçta Hizbullah, hiç kuşkusuz Amerikan değerlendirmesinde terör kapsamına giren bir örgüttür. Amerika açısından tehlikeli bölgeye girmiştir. Dolayısıyla Amerika'nın terörist olarak nitelendirdiği bir örgütü Arap rejimlerinin, tavır, para ve silah şeklinde desteklemek şöyle dursun, sözlü olarak bile desteklemelerine imkân yoktur.

Bu, aynı zamanda bir siyasal felakettir. Çünkü Arap ve Müslüman ülke rejimleri, eşyayı anlama (olayları analiz etme) bağlamında ölçü ve kriterlerini Batı siyaset kültüründen ve siyasal propagandasından edinmektedirler.

Rejimler ve örgütler bağlamındaki bu ödüllendirmenin (!) ikinci ayağını ise, bizzat Lübnan pratiği oluşturuyordu. Lübnan'daki bazı siyasî çevrelerden Hizbullah'ın silahsızlandırılmasına ilişkin sesler yükselmeye başladı. Üstelik düşman hâlâ Lübnan topraklarındaydı. Ve Hizbullah'ın Genel Sekreteri Seyyid Hasan Nasrallah'ın dediği gibi, hâlâ insanların evleri başlarına yıkılıyordu. Ülkenin nice evladının cansız be-denleri enkazların altından çıkarılmamıştı bile...

Bu çevreler, ateşkes kararının uygulanmasını, düşmanın sözde yeşil hattın gerisine çekilmesini bile bekleyemiyorlardı, Hizbullah'a duydukları öfkeyi dizginleyemiyorlardı.

Bütün Müslümanlar, Lübnan'dan, Lübnan'ın siyaset ortamından yükselen ve basın aracılığıyla yayınlanan bu çıkışları duyuyorlardı.

Bir futbol takımı, uluslararası bir müsabakayı kazanırsa, sonra birileri de çıkıp bu takımın topsuz bırakılmasını isterse, her taraftan tepki gelir, böyle bir talebi dile getirenler üzüntüyle karşılanır ve kınanır.

Katar Emîri'nin Lübnan Cumhurbaşkanı ile yaptığı görüşmede söylediği gibi, Hizbullah, İsrail ordusuna ilk hezimeti tattırmıştı. Bunun anlamı şuydu: Küçük ve sınırlı imkânlara sahip bu örgüt, bütün Arap rejimlerinin yapamadığını yapmıştı.

İmanlı insanların oluşturduğu bir grup olarak Hizbullah'ın, İsrail'i hezimete uğrattığı silahlarından arındırılması talep ediliyordu!...

İsrail'in Lübnan'a yönelik bombardımanı sürerken, böyle bir çağrının yapılmasının gerçek sebeplerinin, etkenlerinin, arka planının takdirini okuyucuya bırakıyoruz. Konumuz, bu noktanın etraflı bir tahlilinin yapılması ile ilgili değildir.

Ama ben şunu söylüyorum: Birtakım insanlar, siyasal eğilimleri ne olursa olsun, İsrail'in Lübnan topraklarındaki varlığına, İsrail saldırganlığına razıydılar; ama ülkelerinin evlatlarından oluşan bir grubun, bu saldırganlığı durdurmak, ülkelerinin işgal edilmesini engellemek için silah taşımasına razı değildiler... Bu birtakım insanların tavrı, çok tehlikeli siyasal bir patolojinin yansımasıdır. Bu siyasal ve partisel hastalık yayılır da İslâm âlemindeki siyasal çoğulculuk gerekçesiyle benimsenirse, hiç kuşkusuz siyasal geleceğimiz açısından geniş çaplı tahribatlara yol açacaktır.

İslâm âlemi ve Arap dünyası ölçeğinde bize düşen görev, bu siyasal patolojiyle mücadele etmektir. İslâm âlemindeki siyasal çoğulculuğun, bizi değerler ve tavır alışlar bağ-

lamında siyasal parçalanmışlık derekesine yuvarlamasına izin vermemektir.

Ben diyorum ki, Lübnan'da ve Filistin'de gerçekleşen İslâmî Direniş, resmî ve partisel zemine dayanmıyor. Aksine, İslâmî zemine ve kitlelere dayanıyor. Bu ise mübarek bir zemindir, verimli bir topraktır. Bu yüzden Hizbullah'ın kahramanlığını takdir eder, cesaretlendirir ve onunla bütünleşir.

Ama her hâlükârda, üzerinde düşünmeden, incelemeden, değerlendirmesini yapmadan, bir siyasal patolojik durumu yansıtan bu olgunun yanından geçip gidemeyiz.

Biz, İslâm âlemindeki siyasal çoğulculuğu yanlış anlıyoruz ve yanlış kullanıyoruz. Öyle ki bazıları siyasal çoğulculuğu, "değerler ve tavırlar bağlamında ayrılığı hoş görme" şeklinde algılıyor. Bu ise, kitleler tarafından benimsenen İslâmî değerlerlerin ve siyasal sabitelerin büyük ve öldürücü sarsıntılara maruz bırakılması demektir.

Medya Çarpıtması

Siyasal sorunlarımızla ilgili olarak kamuoyunun olumsuz şekilde yönlendirilmesinde başrolü medya oynamaktadır. Dünya emperyalist rejimleri, kamuoyunu yanıltmak ve haberleri çarpıtmak hususunda medyayı aktif bir güç olarak kullanmaktadırlar.

Bugün medya bir bilimdir. Üniversitelerde ders olarak okutulmaktadır. Bu bilimin dünya emperyalist sistemi çerçevesindeki görevi; hakkı batıl, batılı hak olarak göstermek; uzağın yakın, yakının uzak olduğuna inandırmak; dost olanın imajını, düşman olarak algılayacağımız şekilde çarpıtmak, düşmanı da dost olarak belleyeceğimiz şekilde süslemektir.

İslâm âlemi çapında verdiğimiz savaşta medya temel unsurlardan biridir ve bizim ona kesinlikle ihtiyacımız vardır. Medya, savaşın bigane kalınmayacak temel dinamiklerinden-dir. Uluslararası emperyalist güçlerin çarpıtma maksadıyla medyayı kullanmalarının en çarpıcı örneği, son beş hafta savaşında sürekli olarak İran ve Suriye'nin bu savaşta oynadıkları rolü vurgulamasıydı.

Son derece ilginç bir tavırdı bu. İsrail'in modern tankları, Hizbullah'ın füze yağmuru altında birer birer yanıyordu. İsrail, Güney Lübnan'da, Lübnan-Filistin (işgal edilmiş Filistin/ İsrail) sınırında, yenilgi üstüne yenilgi alıyordu. İslâmî Direniş, kahramanlığın, cesaretin göz kamaştırıcı örneklerini sergiliyordu...

Evet, işte bu zaferler ve yenilgiler arasında Batı'nın emperyalist medyası, kamuoyunu İran'ın Arap dünyasına, Lüb-

nan'a ve Hizbullah'a müdahalesinden, bölgeye nüfuz etmesinden söz edip oyalıyordu.

İran'a, İran'ın nükleer faaliyetlerine ve Suriye'ye karşı başlatılan bu saldırının öncülüğünü Amerikan medyası yapıyordu… Amerika'nın ve Batı'nın bu propagandasının yanında, bizim Müslüman ülkelerden de çok sayıda gazeteci yer alıyordu. Bunlar, saldırının mahiyeti üzerinde düşünmeden Amerikan propagandasını papağan gibi tekrarlıyorlardı…

Amerika'nın İran'a karşı başlattığı bu saldırı, iki amaca yönelikti:

Birincisi: Arap kamuoyunu, İsrail'in aldığı yenilgiler hususunda yanlış yönlendirmek, kamuoyunda mevcut kutuplaşmalara ek yeni kutuplaşmaların gerçekleşmesine zemin hazırlamak. Böylece kamuoyu, İsrail'in Hizbullah karşısında aldığı yenilgileri değerlendirmek yerine bu tür konularla oyalanacaktır. Bu takdirde İsrail'in Hizbullah karşısında aldığı yenilgiler neticesinde yerlerde sürünen imajı düzeltip bir parça olsun onuru ve yüzünün suyu kurtarılacaktır.

Bu propagandaların, İsrail'in ayıplarını örtmeye yetip yet-mediğini bilmiyorum; ama şunu biliyorum: Amerika ve İsrail, yukarıda işaret ettiğimiz amacın gerçekleşmesi için, bu savaşı bir şekilde İran'la irtibatlandırma hususunda ısrarlıydılar.

İkincisi: Bu medya saldırısıyla Amerika'nın istediği şeyi gerçekleştirmek... Yani İran'ı gözden düşürmek, Arap kamuoyunda İran'ın imajını zedelemek, Arap rejimlerini İran'a karşı birleştirmek, böylece dünyada ve bölgede İran'ın nükleer tesislerinin ve alt yapısının, İsrail veya doğrudan Amerikan ordusu tarafından vurulmasını haklı gösterecek psikolojik bir atmosfer oluşturmak.

İlginçtir; gerek Batı, gerekse Arap medyası, Amerika'nın, Afganistan ve Irak'ta olduğu gibi, bir yere müdahale etmenin en çirkin, en iğrenç şekli olan askerî işgal yoluyla İslâm âlemine müdahale etmesini görmezden geliyorlar.

...Amerika Dışişleri Bakanı tarafından ilan edilen ve Ortadoğu'nun yeniden şekillendirilmesini, "Yeni Ortadoğu" adı altında siyasal yapısının değiştirilmesini öngören Amerikan planını görmezlikten geliyorlar.

...Amerika'nın Libya'ya, Sudan'a ve Basra Körfezi'ne müdahalesini görmezlikten geliyorlar.

...Amerika'nın, barışçı nükleer programından dolayı İran'ı, Suriye'yi ve bunlar gibi daha nicesini açık açık tehdit etmesini görmezlikten geliyorlar. Sonra bu medya bölgede ve Batı'da, İran'ın bu savaştaki rolünü ön plana çıkarma çabası içine giriyor.

Bu bağlamda İran'a yöneltilen en büyük suçlama, Hizbullah'a silah ve para desteğinde bulunduğu, İsrail'e zayiat verdirmesini sağladığıdır.

Bu suçlamanın ne derece doğru olduğunu bilmiyorum; ama bu suçlama bile, İslâm ile beynelmilel Siyonizm arasındaki bu savaşta İran için bir şereftir... İran'dan önce, bu meseleyle doğrudan ilgili olan Arap rejimleri bu görevi yapmalıydılar, bu çetin ve zor süreçte sergiledikleri onur verici direnişlerinde Hizbullah'ın ve Hamas'ın yanında saf tutmalıydılar.

Bilmiyorum; acaba bu tür açıklamaları yayınlayan medya adamları, kitlelerin, bu hakikatten ve değerden tamamen yoksun sözleri duyduklarında, bunları beğenip beğenmediklerine dair bir değerlendirme yapıyorlar mı, yapmıyorlar mı?

Böyle bir propagandayı insanlara yöneltmek, onların aklını küçümsemenin, onları aşağılamanın bir ifadesidir... İnsanlar da bunu idrak ediyorlar.

Bu propagandayı yapanların en büyük hatası, insanların akıllarını küçümsemeleri, kendilerine sunulan her haberi doğruladıklarına inanmalarıdır.

Kitleler bunları anlıyor ve kavrıyorlar. Medya baronlarının zannettiği gibi medyanın sunduğu bilgilerin tüketicisi konumunda değildirler.

Hizbullah'ın Genel Sekreteri Seyyid Hasan Nasrallah (Allah onu korusun), medya mensuplarına açıklamada bulunurken, kendisine, bu operasyonun, nükleer dosyası nedeniyle İran üzerinde oluşturulan baskıyı hafifletme amacına yönelik olduğu hatırlatılınca, bu yaklaşımı kınayarak şu karşılığı vermiştir:

> Biz, nükleer dosyası nedeniyle İran üzerinde oluşturulan baskıyı hafifletmek için mi sevdiklerimizi ölüme gönderiyoruz, Lübnan'da evlerimizi ve ailelerimizi yıkıma sürüklüyoruz, binlerce insanımızı evlerini terk etmek durumunda bırakıyoruz?!!!

Anlamsız, sorumluluktan yoksun, insanların akıllarını kü-çümseyici aptalca bir yaklaşımdır bu.

Seyyid Hasan Nasrallah'ın, saptırıcı (Amerikan ve İsrail) medyası ve onlarla aynı yolu izleyen başka medya organlarıyla ilgili olarak kullandığı bu nitelemeyi, insanlar çok iyi algılıyorlar, bu incelikten asla habersiz değildirler.

Ne var ki, bizim elimizde, karşı cepheninki kadar güçlü bir medya yoktur. Bu yüzden emperyalist medyanın saptırmasını, insanların akıllarını tahkir etmesini olanca çıplaklığıyla dünya kamuoyunun önüne koyamıyoruz.

Ama ne olursa olsun, bu medya konusu üzerinde önemle ve ciddiyetle düşünmeliyiz. Çünkü günümüzde medya, savaşın ayrılmaz bir parçasıdır. İslâm âleminin yaşadığı siyasal hadiseleri olanca çıplaklığıyla gözler önüne seren güçlü bir medyaya sahip olmadığımız sürece, Batı medyasının üzerimizi kapatan, ufkumuzu karartan karanlık bulutlarını dağıtamayız.

Mezhepsel veya Etnik Tarafgirlik Engeli

Müslümanlar arasında akide, fıkhî içtihat, görüş ve anlayış hususunda ihtilaf olduğu, inkâr edilemez bir gerçektir.

Ancak dünya emperyalizmi, akide ve içtihat farklılığını Müslümanlar arasında aşılmaz bir duvar hâline getirme, onları birbirinden koparmanın, ayırmanın gerekçesi yapma çabası içindedir. Bizimle, siyasal tarafgirlik, mezhepsel ayrılık sa-vunucuları arasındaki en önemli ayrılık noktası budur.

Biz bu iki hususu birbirinden ayırdığımız zaman, ıslah ve mezhepler arası yakınlaşma için mücadele eden gerek Sünnî, gerekse Şiî imamların, önderlerin karşısına büyük bir zorluk olarak çıkan bu meseleyi çözmemiz kolay olur.

Biz, ne Şiîleri akidelerinden ve temel inançlarından vazgeçip Ehlisünnet'in fikirlerini ve içtihatlarını kabul etmeye çağırıyoruz, ne de Sünnîleri mezhebî akide ve içtihatlarından vazgeçmeye çağırıyoruz.

Ama akide ve görüş farklılığı ekseninde karşımızda iki yol var:

Birincisi: İhtilaftan hareketle tefrikayı, ilişkileri tamamen kesmeyi, çekişmeyi ve uzaklaşmayı esas almak.

İkincisi: Dostane bağlar kurmayı, uzlaşmayı, yardımlaşmayı, dayanışmayı, siyasal ve sosyal tavırlarda, ilim ve irfanda yakınlaşmayı esas almak.

İkinci yol, Ehlibeyt'in (a.s) izlediği yoldur. Ehlibeyt İmamları (a.s) Şialarını buna teşvik etmiş, onları bu yola sevk etmişlerdir. Kendi mezheplerinden olmayan kavimlerini ve kardeşlerini ziyaret etmelerini istemişlerdir. Onların cemaat namazlarına katılmalarını talep etmiş ve kıldıkları

bu namazın sahih olup sevap kazanmalarına vesile olacağını vurgulamışlardır. Hatta bazı nasslarda, bu tür bir namazın Resulul-lah'ın (s.a.a) arkasında ilk safta namaz kılmak kadar muteber olduğu belirtilmiştir. Şialarını, diğer mezheplerden kardeşleriyle bağlarını sürdürmeye, onları ziyaret etmeye, onlarla sıcak ilişkiler kurmaya, hastalarını ziyaret etmeye, cenaze merasimlerine katılmaya teşvik etmişlerdir.

Bunun gibi kalplerde sevgi, merhamet ve dostluk duygularını oluşturan, Müslümanlar arasındaki psikolojik engelleri kaldırmaya yönelik daha nice tavsiyeler yer alır Ehlibeyt İ-mamları'nın sözlerinde.

Ehlibeyt İmamları'nın bu hususla ilgili açıklamaları çoktur. Bunlar, sahih ve muteber rivayet zincirleriyle aktarılmışlardır.

Bu, iman ettiğimiz, gerçekleşmesi için çaba sarf ettiğimiz, zorunluluğuna ve önemine inandığımız bir yoldur.

Baştanbaşa bütün İslâm ümmetinin de buna inandığını düşünüyoruz… İslâm ümmetinin iki büyük topluluğu arasında çıkan ve ilişkileri kesmeye çağıran ve ihtilafları tefrikanın gerekçesi yapmaya çalışan aşırı grupların varlığına rağmen, İslâm ümmetinin kahir ekseriyetinin beklentisinin bu olduğunu biliyoruz.

Bu tür aşırı grupların varlığına rağmen, saf, temiz ve her türlü kompleksten, tortudan, kin ve nefretten arınmış berrak bir İslâmî tepkinin her iki İslâm topluluğundan, Şia'dan ve Ehlisünnet'ten yükseldiğini gözlemliyoruz.

İsrail, bütün büyüklenmişliği ve sınır tanımayan barbarlığıyla Gazze'ye girip Filistinli bakanları ve parlamento üyelerini evlerinden kaçırdığı, evlerini bombardımana tâbi tuttuğu, bir hafta boyunca insanları kaçırdığı sırada "Hamas"ın yardım çağrılarına "Hizbullah" aracılığıyla Şia'nın nasıl karşılık verdiğini gördük. Hizbullah, Hamas'ın çağrısına büyük bir cesaret ve kahramanlık örneği sergileyerek koştu. Her türlü mezhebî engeli aşarak meydana atıldı. Ki İsrail, Hamas'ın yalnız olmadığını, Hizbullah'ın da onunla birlikte ateş hattında olduğunu bilsin.

Aynı şekilde Hizbullah, o büyük kahramanlığı sergilediği zaman Sünnîlerden ve Şiîlerden oluşan milyonlarca Müslüman bütün mezhepsel engelleri aşarak sokaklara döküldüler, Hizbullah'ın yanında olduklarını haykırdılar. Dillerinden şu sloganı eksik etmediler:

"Ne Sünnî, ne Şiî; İslâmî Direniş..."

Büyük siyasal sarsıntılar, bu ümmetin, ihtilaflar ve mezhebî ayrılıklar tortuları altında gizlenmiş tertemiz, saf fıtratını ortaya çıkarıyor.

Biz, bugün İslâm ümmetinin dünya emperyalizmine karşı çetin bir savaş vermek durumunda olduğuna inanıyoruz. Bu emperyalist güçlerin başında da Amerika ve İsrail gelmektedir. Savaş çetin, kanlı, zor ve kaderi tayin edici niteliktedir. Bazı Arap yöneticilerin İsrail'e karşı sergiledikleri tavır gibi, yarım yamalak tutumlarla yapılamaz bu savaş.

Müslümanlar bütün güçlerini toplamadan, İsrail'e karşı tavır ve karar birliğine varmadan bu savaşa giremezler. Bütün bunların gerçekleşmesi için de psikolojik ve grupsal engellerin aşılması kaçınılmazdır.

Bu önemli görev; Müslüman âlimlerin, İslâmî ilim kürsülerinin bugün, Müslümanları yakınlaşmaya, uzlaşmaya, siyasî karar ve tavır birliğine gitmeye çağırmalarını zorunlu kılmaktadır.

Bunu gerçekleştiremezsek, bizim ve gelecekteki nesilleri-mizin karşısına dikilen emperyalist meydan okumalarını bertaraf edemeyiz.

İslâm âleminde yakınlaşmanın ve birliğin üç yolu vardır:

1- Siyasal ve cihadî tavırlarda yardımlaşmak, İsrail, Amerika ve dünya emperyalist düzenleriyle verdiğimiz bu savaşta siyasal tavır ve karar birliğine gitmek.

2- Müslüman âlimler arasında fıkıh, tefsir, hadis, cerh, tadil ve kelam alanında bilgi ve konu alışverişini gerçekleştirmek. Bu ilmî alışveriş sayesinde ilmî bir etkileşim zorunlu olarak gerçekleşecektir. Özellikle İslâm mezhepleri arasında fıkhî ve akidevî köprüler kurulacaktır.

3- Müslümanlar arasında yardımlaşma, anlaşma ve kaynaşma. Ortak sosyal ve bireysel ilişkileri vurgulamak. İki tarafın mescitlerine gitmek. Ortak buluşmalar gerçekleştirmek. Müslümanlar arasında yakınlaşmaya yardımcı olacak her a-dımı atmak. Mezhebî tarafgirliği ve taassubu bertaraf etmek. İki büyük Müslüman topluluk arasındaki psikolojik ve tarafgirlik engellerini aşmak.

Bu, Hizbullah ile İsrail arasında gerçekleşen savaşta yaşanan hadiselerden ve bütün İslâm âleminde Hizbullah'a karşı oluşan sempati ve İslâmî dayanışmadan çıkardığımız bir çağrıdır...

Bu çağrıyı Müslüman âlimlere, imamlara, hatiplere, samimî aydınlara yöneltiyoruz.

Müslümanların Yardımına Koşmak

Resulullah'tan (s.a.a) şöyle rivayet edilmiştir:

> "Ey Müslümanlar! Yardım edin!" diye çağıran birini işitip de onun çağrısına koşmayan kimse Müslüman değildir.

Bu hadis, -içerik olarak- her iki mezhebin kanallarınca Resulullah'tan (s.a.a) istifaze düzeyinde (tevatüre yakın) rivayet edilmiştir. Şiî muhaddislerden bu hadisi Resulullah'tan (s.a.a) rivayet edenlerden biri, Şeyh Hür el-Amulî'dir.[1]

Bu hadiste nübüvvet ve vahiy nuru parlıyor. İnsanın, üzerinde uzun uzun durup düşünmesini gerektiren dikkat çekici bir hadistir. Başlarına bir felaket geldiğinde, bir zulme uğradıklarında Müslümanların yardımına koşmanın, farz düzeyinde bir zorunluluk olduğunu vurguluyor. Müslümanların yardım çağrısına olumlu cevap vermeyen, onlara yardım etmek için çaba sarf etmeyen kimsenin de Müslüman olamayacağını belirtiyor.

Böyle bir kimseden İslâmlığın olumsuzlanması, o kimsenin kelime-i şahadeti benimseyerek söylemediği anlamına gelmez. Bilakis, bunun anlamı, o kimsenin Allah'ın, Resulü'nün ve müminlerin velayet (dostluk) dairesi dışına çıktığıdır. O, artık büyük Müslüman ailenin bir üyesi değildir. Çünkü bu büyük aileye mensup olabilmek için bazı şartları ve yükümlülükleri yerine getirmek gerekir. Bu şart ve yükümlülüklerin başında da, nerede olurlarsa olsunlar, ister yeryüzünün doğusunda olsunlar, ister batısında, Müslüman-

---

1- Vesaiul'ş Şia, c.11, s.108, hadis: 1

lara yardım etmek, onları kurtarmak ve onların imdadına yetişmek gelir.

İslâm'da aidiyet ve dostluk kültürü bağlamında bu anlamı vurgulayan birçok nass mevcuttur elimizde. Bu nass-lar-dan biri de her iki mezhebe mensup hadisçilerin Resulullah'-tan (s.a.a) rivayet ettikleri şu hadistir:

> Kim sabahladığında Müslümanların meseleleriyle ilgilenmezse, o, Müslümanlardan değildir. "Ey Müslümanlar, yardım edin!" diye imdat isteyen birini duyup da onun yardımına koşmayan kimse Müslüman değildir.[1]

* * *

Hamas hareketi, İsrail tarafından, korkunç olduğu kadar iğrenç yöntemlerin de kullanıldığı bir zulme maruz kalıyordu. Tek neden de İsrailli bir askerin esir alınmış olmasıydı... Hamas, bu askeri, İsrail tarafından evlerinden alınıp götürülen ve uzun yıllardır İsrail zindanlarında tutuklu bulunan on binlerce Filistinli rehine içinde sadece çocukların ve kadınların serbest bırakılması için bir pazarlık unsuru olarak esir almıştı.

İsrail hükümeti, Filistinlilerin bu cesareti karşısında küplere bindi. Askerî birlikleriyle Gazze'ye girdi. Suçsuz insanları öldürdü, bakanları ve meclis üyelerini evlerinden aşağılayarak ve kelimenin tam anlamıyla barbarca bir büyüklenme duygusuyla alıp götürdü. Buldozerleriyle kente girip insanların evlerini başlarına yıktı.

İsrail'in bu barbar, bu vahşi eylemi tam bir hafta sürdü, hem de Müslümanların gözleri önünde. Filistinliler yardım istiyordu; yardım edecek kimse yoktu. "İmdat!" diyorlardı; ses veren yoktu. Uydu kanalları gece gündüz dünya Müslümanlarına bu korkunç zulmün, bu azgın kibrin, İsrail'in Filistinli Müslümanlara reva gördüğü vahşetin insanın kanını donduran manzaralarını gösteriyordu.

1- Mekarimu'l-Ahlâk, Tabersî, s.143

İslâm âleminin geniş bir alanını kaplayan Arap dünyasına hâkim olan Arap rejimleri, memnuniyetsizliklerini bile ifade etmiyor, olayı kınadıklarını dahi ilan etmiyorlardı. Müdahale etmiyor, araya girmeye yanaşmıyorlardı. Sanki bu zulme uğrayan halk, Sri Lanka'da yaşayan Tamil halkıydı. Kaldı ki İslâm, Hindistan'ın güneyindeki bir adada yaşayan Ta-mil halkının uğradığı zulmü bile onaylamaz.

Bu rejimlerin Telaviv'de elçileri, Telaviv'in de bu rejimlerin nezdinde elçileri var. Kahire'de, Ürdün'de... ve başka yerlerde İsrail'in elçileri bunuyor... Bu Arap rejimlerin elçileri, olup bitenlere itiraz etmediler. Başkentlerindeki İsrail elçilerini çağırıp, İsrail'in Filistinlilere karşı uyguladığı bu vahşi, bu barbarca, bu zorbaca eylemlere itirazlarını bildirmediler.

Bu tutum, bu rejimler açısından İslâmî vicdanın öldüğünün, İslâmî gayretin, duyarlılığının kaybolduğunun gerçek bir kanıtıdır. Üzüntü ve elem verici bir durumdur. Müslümanlar eğer buna bir çözüm bulmazlarsa, kendilerini bu açıdan büyük bir tehlike beklemektedir. Bu tutum onu gösteriyor.

Tarih anlatıyor: Muaviye b. Ebu Süfyan, Şamlılardan oluşturduğu grupları Irak'ın sınırlarında erkeklere, kadınlara ve çocuklara saldırmalarını istiyordu. Bunlar da gidip erkekleri öldürüyor ve Müslüman ve zimmî kadınları esir alıp geri dönüyorlardı. İmam Emirü'l-Müminin (a.s) buna karşılık şöyle buyurmuştur:

> Duyduğuma göre, onlardan (Muaviye'nin taraftarları) bir adam, Müslüman bir kadının, başkası da zimmî bir kadının evine girmiş; halhallarını, bileziklerini, gerdanlıklarını, küpelerini almış. Onlarsa ancak Allah'a sığınmışlar, kadere bağlanmışlar, düşmana yalvarmışlar, ağlayıp sızlanmışlar. (Kadının istememesi, merhamet dilemesi bile onu vazgeçirmemiş). Sonra bu adamlar haklarında kötü bir söz söylenmeden, kanları dökülmeden aldıkları bu ziynetlerle geri

dönmüşler. Bundan sonra bir Müslüman, kederinden ölse kınanmaz; hatta yerinde bir şeydir bence.[1]

Evet, Arap rejimleri, İsrail'in Filistin hükümetine en korkunç ve en iğrenç zulümleri uyguladığını görüyorlardı; buna rağmen, ele güne karşı ayıp olmasın kabilinden bile olsa kıllarını kıpırdatmıyorlardı!!

Bu derin sessizliğin ve ilgisizliğin arasında Hizbullah ortaya çıkıverdi. İsrail'in azgınlığına öfkesini dile getirdi, Hamas'ın yardım çağrısına koştu. Düşmanın sekiz askerini öldürüp iki tanesini de esir aldı. Filistinlilerin Müslümanlara yönelik yardım çağrısını pratikte, somut bir yardıma, imdada koşmaya çevirdi.

Bazıları Hizbullah'ın bu eylemini tartışıyorlar ve diyorlar ki: Bu eylem, Lübnan'ın birçok açıdan yıkıma uğramasına, harap edilmesine yol açtı. İsrail'in Hizbullah'a verdiği karşılığın hacmini görenler açısından bu eylemin izah edilir bir tarafı yoktur.

Benim bunlara söyleyeceğim şudur: Hizbullah'ın gerçekleştirdiği şey, bütün bunlardan daha büyüktür, daha önemlidir; Lübnan'ın şehirlerinin yıkılmasından da, Hizbullah'ın verdiği üye kayıplarından da…

Hizbullah bu savaşta iki büyük şeyi gerçekleştirdi:

Birincisi: Yüce Allah'ın Hizbullah aracılığıyla gerçekleştirdiği zafer, onun eliyle İsrail'i hezimete uğratması. Bu zafer ve bu hezimet, İsrail'in askerî heybetini yerle bir etti. 1967 yılındaki Altı Gün Savaşı'ndan bu yana dillerden düşmeyen İsrail ordusunun efsanevî ünü perişan oldu.

İkincisi: Hizbullah'ın yaptığı şey, Hamaslı Müslümanların yardım çağrısına cevap vermek, imdatlarına koşmaktı. Müslümanlardan bir gruba bu denli korkunç bir zulüm uygulanacak da, bunu duyan Müslümanlar da onlara yardım etmeyecek. İşte tarihte bunun örneğine rastlanmamıştır.

1- Nehcü'l-Belâğa, s.69–70, hutbe: 27

Savaşta Sükûnet ve Kendini Üstün Görme

Bir savaşta savaşçıların iki özelliğe sahip olması zorunludur:

Birincisi: Silah ve askerî hazırlık.

İkincisi: Sükûnet ve üstünlük duygusu.

İkinci şıktaki unsur, birinci şıktaki unsura ek bir değerdir; artık birinci şıktaki unsura ihtiyaç duymamayı gerektirmez.

Nitekim ikinci şıkkın içerdiği değerle yüce Allah Müslümanları Bedir'de muzaffer kıldı:

Andolsun Allah Bedir'de size yardım etti.

Başka yerlerde ve Hüneyn Savaşı'nda da onlara yardım etmişti:

Andolsun Allah birçok yerde size yardım etti.

Çok kere, sayı ve teçhizat olarak az olan topluluklar, Allah'ın izniyle sayı ve teçhizat olarak çok olan topluluklara galip gelmişlerdir:

Nice az topluluk, Allah'ın izniyle çok olan topluluğa galip gelmiştir!

Düşmanlarımız birinci şıkkın içerdiği kuvvete sahiptirler; ama ikinci şıkkın içerdiği güçten yoksundurlar. Bu ise, savaş meydanında bizimle onlar arasındaki en önemli ve tayin edici farktır…

Ama bir kez daha vurguluyoruz, bu manevî güce sahip olmamız, bizi silah ve meydan gücünden müstağni kılmaz.

Savaş meydanında bu sükûnet ve üstünlük duygusu, savaşçıların kalbinde huzur, metanet ve Allah'ın savaşta ken-

https://t.me/caferilikcom

www.caferilik.com

dileriyle beraber olduğuna ilişkin kesin inanç gibi manevî duygular uyandırır. Savaşta ne kadar acı ve zorluk çekerlerse çeksinler, Allah'ın kendilerini yalnız bırakmayacağına inanırlar.

Savaşçı da, savaş meydanında Allah'ın kendisiyle beraber olduğuna kesin olarak inandığı zaman, nefsi mutmain olur, Allah'a güvenmenin sükûnetini içinde hisseder. Savaşın neticesinden emin olur.

Savaş meydanında bütün gücüyle döne döne vuruşur.

Savaşın meşakkatine, zorluklarına katlanır.

Savaşın gerektirdiği tedbiri ve ihtiyatı elden bırakmaz; ama kararsızlık göstermez, paniğe kapılmaz; güven ve yüksek bir itminan ile hareket eder.

Bu, Allah'ın kendileriyle beraber olduğuna, Allah ile birlikteliğe ilişkin bir güven ve itminan sebebiyledir; sayısal çokluk ve maddî güç sebebiyle değil.

Çünkü Allah'ın vaadine ve beraberliğine güvenmek, Allah ile güç ve üstünlük kazanmak demektir. Allah'ın kulları için istediği budur. Maddî güce ve sayısal çokluğa güvenmek ise, nefisle övünmek, üstünlük taslamak anlamına gelir; bu ise kibirlenme ve kendini beğenme demektir. Allah da bu tutuma buğz eder, bundan hoşlanmaz. İnsanın nefsini beğenmesi, övünmesi ahiret sevabını siler, dünya kazançlarını boşa çıkarır.

Nitekim Müslümanlar Hüneyn Savaşı'nda sayısal çokluklarıyla övünmüş, kibirlenmişlerdi. Neticede savaşta yenildiler, saflarda bozgunluk meydana geldi.

Ama Allah'a sığınıp, O'na yalvarmaya başlayınca, Allah onlara düşmanlarına karşı yardım etti, katından bir huzur ve sükûnet duygusunu üzerlerine indirdi:

> **Andolsun ki Allah, birçok yerde ve Hüneyn Savaşı'nda size yardım etmişti. Hani çokluğunuz size kendinizi beğendirmiş, fakat sizi hezimete uğramaktan kurtaramamıştı. Yeryüzü bütün genişliğine rağmen size dar gelmişti, sonunda bozularak gerisin**

geri dönmüştünüz. Sonra Allah, Resulü ile müminler üzerine sekinetini indirdi, sizin görmediğiniz ordular indirdi de kâfirlere azap etti. İşte bu, o kâfirlerin cezasıdır.[1]

Hz. Peygamber'in (s.a.a) gizlenerek Mekke'den çıktığı ve **"iki kişiden biri"** olarak karanlık ve dar bir mağarada kuşatıldığı sırada, Allah, Resulü'nün üzerine sekinetini (itminan ve huzur, güven duygusunu) indirmiş, görmedikleri ordularla onu desteklemişti.

Hz. Peygamber (s.a.a) o durumda, mutmain ve Allah'ın beraberliğine güvenen bir edayla arkadaşına: **"Üzülme, Allah bizimle beraberdir."** diyordu. Sıkıntılı ve zor zamanlarda Allah'ın beraberliğini hissetmek, insana sınırsız bir güven ve itminan verir.

İşte düşmanlarımızın savaş meydanında sahip olmadıkları şey budur.

Eğer siz ona yardım etmezseniz; ona Allah yardım etmiştir: Hani, kâfirler onu, iki kişiden biri olarak çıkarmışlardı; hani onlar mağaradaydı; o, arkadaşına: "Üzülme, çünkü Allah bizimle beraberdir." diyordu. Bunun üzerine Allah ona sekinetini (güven ve huzur duygusunu) indirdi, onu sizin görmediğiniz bir ordu ile destekledi.[2]

Çetin düşmanımızla yüzleştiğimiz zorlu konumlarımızda Allah'ın bizimle beraber olduğuna ilişkin bu duyarlılığı, yüce Allah'ın zor ve sıkıntılı zamanlarda kullarının kalplerine indirdiği psikolojik sekineti edinmemiz gerekir... O zaman kalplerimiz Allah ile, O'nun beraberliği ile sükunet bulur; O'nun bizi yalnız bırakmayacağı, bizi kendimizle baş başa bırakmayacağı, O'nun bizi gördüğü ve işittiği gerçeğiyle huzura kavuşur. O zaman savaşçı, savaş meydanına güvenle, Allah'ın yardımına inanarak atılır...

1- Tevbe, 25–26

2- Tevbe, 40

Bu psikolojik durum, savaş meydanında silah gücüne denktir, hatta ondan daha etkilidir; ama onun (silahın) da gerekliliğini ortadan kaldırmaz.

Düşmanlarımız bu duyarlılıktan tamamen yoksundurlar. Onlar, korkudan yerinden fırlayacakmış gibi çarpan kalplerin üzerine silah giydiriyorlar; müminler ise, silaha kalp giysisini giydiriyorlar.

Hiç kuşkusuz silaha sahip olup da Allah'a, yardımına ve beraberliğine güvenen kişi ile silaha sahip olan ve sadece silahına ve gücüne güvenen kişi arasında büyük fark vardır. Silahı ihanet ettiği veya karşı taraf galip geldiği zaman bu kimse arkasını dönerek kaçar.

Savaş meydanında, zorluk ve sıkıntı zamanlarında bu sekinet, bu huzur bütün müminleri bürür.

Ve bu, sadece Resulullah'a (s.a.a) özgü bir bağış değildir. Allah, onların samimî imana, sadakate, ihlâsa, sabra sahip olduklarını görünce, müminlerin üzerine sekinetini indirir. Bu sekinet de imanlarına iman, sabırlarına sabır katar. Buluşmaya ilişkin sadakatlerine sadakat ekler.

Aynı şekilde nefis, Allah'a imandan, O'nun vaadine ve yardımına güvenden hali ise, O'na tevekkül etmekten yoksun bulunuyorsa, Allah'tan yüz çevirenlerin savaş meydanındaki acizlikleri, zayıflıkları ve inkârları katbekat artar:

> **İmanlarını bir kat daha arttırsınlar diye müminlerin kalplerine güven indiren O'dur. Göklerin ve yerin orduları Allah'ındır. Allah bilendir, her şeyi hikmetle yapandır.**[1]

Müminlerin kalplerinin üzerine ilâhî sekinetin, itminanın inmesi; yüce Allah'ın onlarda doğruluk, iman ve sabır görmesine bağlıdır. Allah, bu özellikleri onlarda gördüğü zaman, onlardan razı olur ve katından bir sekinet ve itminan duygusunu üzerlerine indirir. O zaman dağlar yerinden

---

1- Fetih, 4

oynar da, müminler savaştaki konumlarından ve mevzilerinden ayrılmazlar:

> **Andolsun ki o ağacın altında sana biat ederlerken Allah, o müminlerden razı olmuştur. Kalplerinde olanı bilmiş, onlara güven duygusu vermiş ve onları pek yakın bir fetihle ödüllendirmiştir.**[1]

Savaş meydanında ve karşı karşıya geliş zamanlarında savaşçının sahip olmak durumunda olduğu hasletlerden biri de, düşmandan üstün olduğunu hissetmesidir.

Müminler, bu duyguyu imandan dolayı edinirler. Çünkü yüce Allah bu konumu, insan topluluğunda üstün bir konum olarak öngörmüştür ve başka hiçbir konuma bu özelliği atfetmemiştir:

> **Şüphesiz izzet (üstünlük) Allah'ın, Resulü'nün ve müminlerindir.**

İman makamı, üstün bir makamdır. Kişiye izzet ve üstünlük bahşeder. Çünkü müminler iplerini Allah'ın ipine, kuvvetlerini Allah'ın kuvvetine ve kudretine bağlarlar. Kendilerinde bu gerçeği görüp anladıkları zaman, üstünlük duygusu hiçbir zaman onlardan ayrılmaz.

Kişinin böyle bir duyguya sahip olması, beraberinde mut-laka düşmanın alçaklığını, hakirliğini ve küçüklüğünü duyum-satır... Savaşta kendini düşmandan üstün görmenin anlamı budur...

Kendini üstün görme duygusunun, savaş meydanında, müminlerin düşmanlarıyla kurdukları ilişkide iki açık etkisi görülür:

Birincisi: Düşmanla karşılaştıkları zaman, savaşçıların yü-reklerinde gevşeklik ve zayıflık duygusunu yok eder.

İkincisi: Can, mal ve ürün hususunda bir zarara ve eksilmeye maruz kaldıkları zaman, üzüntü duygusunu içlerinden söküp atar.

1- Fetih, 18

Müminler de, Allah'ın kendileriyle beraber olduğuna mutmain oldukları; Allah'ın kendilerini, O'nun uğrunda canlarını, azalarını, organlarını ve mallarını harcadıklarını gördüğünün bilincinde oldukları, kendilerini işittiğini, O'nun işiten ve gören olduğunu kavradıkları zaman, savaş meydanlarında yitirdikleri aziz canlardan, mallardan ve ürünlerden dolayı üzülmezler.

Yine düşmanın zorluğuyla, haşinliğiyle karşılaştıkları za-man savaş meydanında zaaf göstermezler. Savaşta yitirdikleri canlardan ve mallardan dolayı üzülmezler. Çünkü yüce Allah şöyle buyurmuştur:

Gevşeklik göstermeyin, üzüntüye kapılmayın.
Eğer inanmışsanız, üstün gelecek olan sizsiniz.[1]

Allah'ın kitabında yer alan enteresan ayetlerden biridir bu. Nesilleri terbiye eden, sarsılan nefisleri sağlamlaştıran, za-yıf kalplere güç veren bir özelliği var.

"Üstün gelecek sizsiniz." ayeti, daha önce söylediğimiz gibi, Bedir zaferinin coşkusu esnasında müminlere inmiş değildir; bilakis Uhud Savaşı'nın acı yenilgisi esnasında inmiştir.

Âl-i İmrân Suresi'ndeki "üstünlük" ayeti, üç hususun altını çiziyor. Bu ayeti indiren Allah'ı her türlü eksiklikten tenzih ederim.

Bu hususlar şunlardır:

1- Savaşta düşmandan kendini üstün görmek:

Üstün olan sizsiniz.

2- Bu üstünlüğün kaynağı Allah'a imandır:

Eğer inanmışsanız.

3- Savaş meydanında kendini düşmandan üstün görmenin sonucu, gevşekliğin ve üzüntünün olumsuzlanmasıdır.

Gevşeklik göstermeyin, üzüntüye kapılmayın.

1- Âl-i İmrân, 139

Kendini üstün görmenin anlamı, düşmana dikkat etmemek, ondan sakınmamak, onu önemsememek, ona karşı tedbir almamak demek değildir. Bu, kendini üstün görmek değil, olsa olsa laubalilik ve ihmalkârlıktır.

Kendini üstün görmek demek, düşmandan korkmamak, onun karşısında psikolojik hezimet yaşamamak; buna karşılık Allah katından gelecek zaferden emin olmak demektir. Bu duygu pekiştikten sonra düşmana karşı her türlü tedbir alınır. Kuvvetin ve savaşın her türlü maddî sebebi hazırlanır.

Hizbullah'ın Zafer Nimetine Karşı Görevi

Rabbine hamdederek O'nu tesbih et ve mağfiret dile. Çünkü O, tövbeleri çok kabul edendir.[1]

Konumuzun bu son bölümünde, İslâmî Direniş'e (Hizbullah), yüce Allah'ın "Nasr Suresi"nde Müslümanlara hatırlattığı, Allah'ın katından kendilerine zafer ve fetih nasip ettikten sonra, O'na hamt ve tesbih etmeleri, bağışlanma dilemeleri hususunu hatırlatmak istiyoruz.

Hiç kuşkusuz, o gün yüce Allah'ın Müslümanlara bahşettiği bu "yardım" ve "fetih", insanların bölük bölük İslâm'a yönelişleri şeklinde gerçekleşen bu muazzam hadise... Mekke'nin ağır ve meşakkatli atmosferinde, Medine'nin sıkıntılı ve zorlu günlerinde çetin ve dar bir süreçten geçilerek gerçekleşmişti.

Müslümanlar zafere giderlerken, nice zayıflık, sürçme, korku, dünyayı tercih etme, rahat yaşama sevgisi, ihtilaflar, şüpheler, kötü düşler ve kötü ahlâklar... gibi olgular yaşamak durumunda kalmışlardı.

Ama aynı süreçte yüce Allah, onların imanlarını, ihlâslarını, hayır taleplerini, ahireti dünyaya tercih edişlerini, Allah ve Resulü'nü (s.a.a) sevmeyi; eşleri, oğulları, babaları ve anneleri sevmeye tercih edişlerini gördü...

Müminlerin geçtikleri bu sürecin doğasında kuvvet de var, zaaf da var; tehlikeden uzak kalmayı tercih etme de var, zorluklara ve sıkıntılara razı olma da var...

1- Nasr, 3

Ve işte uzun bir bekleyişten, işkence ve baskı döneminden sonra zafer yüzlerine gülüyor.

Allah'ın yardımı ve zaferi gelip de insanların bölük bölük Allah'ın dinine girmekte olduklarını gördüğün vakit…

Burada yüce Allah, onlara sıkıntı zamanlarında kendilerinden sadır olan zayıflıkları, korkuları, dünyayı ve tehlikesiz yaşamayı tercih edişleri ve Allah'ın vaadinden kuşku duymayı hatırlatarak bağışlanma dilemelerini emrediyor. Ardından yüce Allah, kendilerine bahşettiği zaferi hatırlatıyor ki, e-ğer Allah'ın rahmeti ve lütfü olmasaydı, amelleriyle onu hak edemezlerdi. Bu yüzden Allah'ı tesbih edip O'na hamt etmelerini emrediyor:

Rabbine hamdederek O'nu tesbih et.

Hiç kuşkusuz, yardıma ve zafere giden bu zor süreci aştıktan sonra durup Allah'ı tesbih etmek ve bağışlanma dilemek, o gün, zafer sarhoşluğunun dinmesi ve kendini beğenme duygusunun nefislerden silinmesi açısından Müslümanlar için bir zorunluluktu… Çünkü bu zafer sarhoşluğu ve kendini beğenme nefislerinde yer edecek olsa, kendilerini zafere götüren onca zahmet ve işkencenin sevabı yok olacak ve bu zaferle birlikte kazandıkları bütün güçleri boşa gidecekti.

Kendini beğenme ve gurur, ecir ve sevabı yok ettiği gibi, psikolojik ve askerî gücü de yok eder… Bu yüzden zafere giden zor süreçten geçtikten sonra, yüce Allah'ın kendilerine hamdetmeyi, tesbih ve istiğfarı hatırlatması bir gereklilikti. Allah'ın kendilerine bahşettiği zafere tesbih ve hamt ile karşılık vermeleri ve zayıflık, tehlikesizliği tercih etme, nimetlerde cimrilik gösterme, dünyaya sevgiyle bağlanma ve Allah'ın vaadinden kuşku duyma gibi kendilerinden sadır olan hatalardan dolayı bağışlanma dilemeleri lazım gelirdi.

O gün yüce Allah'ın, Müslümanlara hatırlattığı tesbihi, hamdı ve istiğfarı; biz de İslâmî Direniş'e hatırlatıyoruz.

Gurur ve kendini beğenmişlik onları etkisi altına almamalıdır. Aksi takdirde amellerinin sevabı Allah katında boşa

gider. Zafer sarhoşluğuna kapılmamalıdırlar; çünkü zafer sar-hoşluğu insanı süreci tamamlamaktan alıkoyar.

Kuşkusuz İslâmî Direniş'in, İsrail ve Amerika'ya karşı ver-diği mücadelede kendilerini bekleyen ağır ve meşakkatli faaliyetler, bu zorlu yolda bugüne kadar kat ettikleri zorluklardan çok daha ağır olacaktır.

Bu zaferin, kendi çabalarının ürünü değil, Allah katından olduğunu, kendi çabalarının ve kuvvetlerinin Allah'tan olduğu gibi kazandıkları zaferin de O'ndan olduğunu her zaman hatırlamaları gerekir.

Onlardan önce Arap rejimleri bu savaşa girmişlerdi ve bu rejimler hem daha güçlü, hem de sayı olarak daha fazlaydılar. Ama İsrail'i yenemedikleri gibi, Allah'ın İslâmî Direniş'e bahşettiği zafer gibi bir zafer de elde edememişlerdi.

O hâlde ulu Allah'ın kendilerine bahşettiği bu zaferden, kuvvetten, etkinlikten ve izzetten; bunun yanında düşmanlarına tattırdığı ağır hezimetten dolayı O'nu tesbih edip hamt etmeleri gerekir. Bu mevzudan daha çok Allah'a hamdedip O'nu tesbih etmeyi hak eden başka hangi mevzu vardır?!

Müslümanlar, düşman karşısındaki heybetli duruşunuzu ve kahramanlığınızı bildikleri gibi, sizin edebiyatınızda ve propagandanızda hamdın ve tesbihin her şeyden daha çok belirgin olduğunu da bilsinler.

Allah'ın salih kullarının bağışlanma diledikleri şeylerden siz de, bu mücadele sürecinin sonunda bağışlanma dileyin.

Savaşın kaçınılmaz bir sonraki süreci için Allah'tan yardım isteyin. Müslümanlar, âlemlerin Rabbinin karşısındaki bu mütevazılığınızı, bağışlanma dileyişinizi edebiyatınızda ve basın açıklamalarınızda gözlemlesinler. Allah'ın huzurunda istiğfar etmek, tevazu göstermek, boyun eğmek, huşu ile dur-mak ve güzel nimetleri itiraf etmek için bundan daha iyi bir fırsat var mı?

Bu süreç, bu zorlu savaşın sonu değildir. Bu süreçten son-ra, nice ağır savaş süreçleri gelecektir. Gelecek süreçler için şimdiden hazırlanmak gerekir.

Ulu Allah: **"Boş kaldın mı (bir işten bittin mi), hemen başka işe koyul ve yalnız Rabbine yönel."**[1] buyururken, doğru söylemiştir.

Şu hâlde siz de bu ağır mücadele aşamalarından birini tamamladığınız zaman, yan gelip yatmayın. Yan gelip yatmak, insanın içindeki çalışma hararetini, azmini alıp götürür. Bir insan çalışma hararetini ve azmini yitirdiği zaman, yeniden işe koyulması o kadar kolay olmaz.

Önümüzde Amerika ve İsrail'in İslâm âlemi üzerindeki işgal ve nüfuzlarına karşı uzun bir savaş vermemiz gerekiyor.

İslâm âleminde hüküm süren dünya emperyalist rejimlerine karşı uzun bir mücadele sürecine girmemiz kaçınılmazdır. Dünya emperyalizminin İslâm âlemi üzerindeki nüfuzundan kurtulmadıkça, bu çetin savaş bitmez.

Bu savaşta, her an için kavgaya tutuşacak tam bir hazırlık ve donanım hâlinde olmamız gerekir. Ne zaman olursa olsun, hazırlığımız eksiksiz olmalıdır. Savaşın ve zaferin ilk bölümünden sonra yan gelip yatmamalıyız.

Ulu Allah: **"Boş kaldın mı, hemen başka işe koyul."** buyururken bu hususa işaret etmiştir… Savaşın bir bölümünü tamamladıktan sonra hemen bir sonraki bölümünün hazırlıklarına başla ve sakın tehlikesizliği ve yan gelip yatmayı tercih etme.

Bu hazırlık ve donanım sürecinde yüzümüzü yüce Allah'a yöneltmeli ve bizi kendimizle baş başa bırakmaması, bize yardım ve fetih göndermesi, bizi yardımından ve desteğinden mahrum bırakmaması için O'na yalvarmalıyız. **"Ve yalnız Rabbine yönel."** buyururken, bu noktayı vurguluyor.

Evet, Allah'ın yardım ve desteği ve düşmanımıza tattırdığı ağır hezimetin gözlemlendiği bu süreçten sonra, yeni-

---

1- İnşirâh, 7–8

den Allah'ı tesbih etmeli, O'na hamdetmeli, O'ndan bağışlanma dilemeli, O'na dua etmeliyiz ki, bize yardımını ve rahmetini ulaştırsın.

> **Allah'ın yardımı ve zaferi gelip de insanların bölük bölük Allah'ın dinine girmekte olduklarını gördüğün vakit, Rabbine hamdederek O'nu tesbih et ve O'ndan mağfiret dile. Çünkü O, tövbeleri çok kabul edendir.**[1]

Azamet ve yücelik sahibi Allah doğru söyledi.

1- Nasr, 1–3